

გვედრი მარია

შენ საქართველო დაიფარე, გვედრი, მარია!
შენს სადიდებლად მე აღვმართე სვეტიცხოველი,
მე ჩემი სული შენთვის მსხვერპლად მომიტანია,
არ მსურს სამოთხე, შეწყალებას მე არ მოველი,
მხოლოდ სამშობლო დაიფარე, გვედრი, მარია!

ჩემი სამშობლო გააბრწყინე, დედაო ღვთისა!
გთხოვ, მოყვასს ჩემსას დაუბრუნე ძველი იერი,
შენთვის ავაგე ნიკორწმინდა და ბეთანია,
ჩემი მამული, გთხოვ, გახადე კვლავ ბედნიერი,
ჩემი სამშობლო გააბრწყინე, დედაო ღვთისა!

შენ საქართველო დაიფარე, გვედრი, მარია!
გადააფარე შენი კალთა მადლით ღვთიურით.
მე ჩემს სიცოცხლეს შემოგწირავ ვით მეტანას,
მხოლოდ ჩემს მოყვასს გაუთენე დილა მზიური.
შენ საქართველო დაიფარე, გვედრი, მარია!

მე მიყვარს ლექსი

ლექსი მე მიყვარს უბრალო, სადა,
ისე ცინცხალი, როგორც დილის მზე,
რომელმაც მთები ააფერადა,
ვისაც შეჭხარის მთებში პირიმზე.

მე მიყვარს ლექსი ისე უბრალო,
როგორც ოცნება, გულში ფარული,
როგორც ღვთისმშობლის ნანატრი კალთა,
მომტანი შვების და სიხარულის.

ლექსი მე მიყვარს უბრალო, სადა,
ვით ნაკადული გაზაფხულისა,
ნატიფი, როგორც პატარა ვაზა
ჟასმინით სავსე, მთრობი სუნისა.

მე მიყვარს ლექსი, ისე უბრალო,
როგორც სათუთი მინდვრის ყვავილი.
უბრალო, მაგრამ გულში ჩამწვდომი,
როგორც მთებიდან ირმის ბლავილი.

მიყვარს არწივი გულანაძგერი,
ისე, ვით მიყვარს სიო მდელოსი.
მე მიყვარს ლექსი - ცრემლით ნანერი,
მადიდებელი საქართველოსი.

ლექსი მე მიყვარს უბრალო, სადა,
როგორც ოცნება, გულში ფარული,
როგორც ღვთისმშობლის ნანატრი კალთა,
მომტანი შვების და სიხარულის.

ყვითელი ბავშვი

მოვიდა ბავშვი, თეთრი სიკვდილით,
თვალეზწყლიანი...
შეხედა ატამს, მზისგან რომ ტირის,
არხევს ნიავი.
ვარდისფერ ფურცლებს გააყოლა ოცნება ლურჯი,
მზერა გვიანი...
და მის თვალეზში ჩაიღვარა სიკვდილის შუქი,
მშვიდ-სევდიანი...
შეირბა ტანი, ვით ქიმერა ედემის ბაღში,
ვაშლი და ევა...
კაენის მომავლით ჭრელი პერანგი გაფანტა ქარში
იდუმალ გველმა.
ბავშვი უმწეო ყველაფერთან, იდგა ფერმკრთალი,
ვით ანგელოსი.
ის იყო მგზავრი, ბედის მორჩილი უმანკო კრავი,
ცრემლი ტაროსის.
სისხლის წვეთებით შეიღება მზე, როგორც კვერცხი -
სიმბოლო ცდომის...
გრძელი ღიმილი აენტო თვალეზში, მარადი ცეცხლი -
მოლურჯო კვდომის...
წავიდა ბავშვი... დარჩა სიკვდილი -
თვალეზწყლიანი...
შეხედა ატამს — გაძარცვულ ტკივილს
არხევს ნიავი...

უფალო გვედრი

ფეხმძიმე ცაო, დაიფარე ღრუბლის საბანი.
მომეცი, დაო, ტრფობით დამწვარს, იასამანი.

უფალო, გვედრი, დაღლილია ლოცვით ხელები,
მზეო, შენ გეტრფი, შემიმშრალე თვალზე ცრემლები.

მღელვარე სულო, იკრიფება შენთვის ვარდები.
გზა უსასრულო, დაღლილია ჩემი დარდები.

ნისლია არე, დაბინდულან სამშობლოს მთები.
შორია მთვარე, თუ ოცნებას არა აქვს ფრთები.

რა არის ფიფქი, სიყვარულის ერთგვარი ლანდი,
მე ახლა მივხვდი, თუ რა არის „გემი დალანდი...“

ფიქრია გული, იმედები ლურჯი ალებით,
ყველგან უფსკრული იხედება ბნელი თვალებით.

მინდვრის ყვავილში არის ცრემლი და ნეტარება,
კუბოს მანდილში იბადება სხვა შეყვარება.

სიკვდილის ტბაზე თავგანწირვით თუ მღერის გედი,
ნაოჭი ღანვზე არის კვალი უმძიმეს სევდის.

დღეთა სრბოლებას მოაქვს ხშირი ტანჯვა-წამება,
ისმის გოდება, დუმილშია მხოლოდ სამება.

უფალო, გვედრი, დაღლილია ლოცვით ხელები,
მზეო, შენ გეტრფი, შემიმშრალე თვალზე ცრემლები.

აღელვდი, ზღვაო, გადალახე ბედის სამანი,
მომეცი, დაო, ტრფობით დამწვარს, იასამანი.

ამაო ცდა

ჩემი სული შეშლილია,
ვტირი მის შეშლილობას.
ღამის ისე მეშინია,
ვაპირებ თვითმკვლელობას.

დაკვივლების მესმის ხმები -
მწუხრზე რეკენ ზარები.
სულო! ვერ გაშალე ფრთები
და მეც არ მენანები.

დათოვლილა ლურჯი მთები,
გამიშემდა თვალები.
თუ პოეტად არ ვითვლები,
რად მწვავს ლექსის ალები?!

ჩემს სამშობლოს ვენაცვალე,
ცრემლში ვალბე ბნკარები,
ბევრჯერ მისთვის ცრემლი ვღვარე,
მის მზეს დავედარები,

მაგრამ მესმის, მესმის ხმები -
დაიკვივლებს ზარები.
სულო! ვერ გაშალე ფრთები
და მეც არ მენანები.

ირანული მოტივიდან

გული სევდით მედალება,
როცა დღეებს ვაცილებ,
ვაჰმე, როგორ მენანება,
რა ეშმაკი მაცინებს!?

ვიცი ასე, რომ ჩემს კუბოს
ერთხელ გააცილებენ.
ჩამიშვებენ ჩემს სახლს მყუდროს,
სადაც ბნელი იმეფებს.

ვინ მოთოკა დროის ცხენი,
არ ედება ლაგამი,
ბედს წინ მე ვერ აღვუდგები,
მაშ, ჩემს სიკვდილს სალამი!

მაგრამ ვიდრე ვცოცხლობ ქვეყნად,
ღვინოს დავლევ, დავთვრები.
განა ვიცი, როდის წავალ,
მინა როდის გავხდები...

ჩემო თბილისო

ჩემო თბილისო, შენს სამსხვერპლოზე
მე სიყვარულის ზვარაკს მოვიტან,
შენი ქუჩების უძირო ზღვაში
გადავვარდები და თავს მოვიკლავ.

მე თბილისური სურნელი მათრობს,
პოეტის სულში დაწყდნენ სიმები,
ეგ ცა და ეგ მზე მე ძილშიც მათბობს,
შენ, მთაო წმინდავ, შენ მესიზმრები.

შენ მეღანდები, მარად ქაღნულო,
შენზე ოცნებით დღეს მე ვარ მთვრალი,
შენთან ალერსი ისე მომინდა,
შენა ხარ ჩემი ოცნების ქალი.

ჩემო თბილისო, შენს სამსხვერპლოზე
მე სიყვარულის ზვარაკს მოვიტან,
შენი ქუჩების უძირო ზღვაში
გადავვარდები და თავს მოვიკლავ.

* *

გულში ფარული იელვებს ფიქრი,
თუ აფეთქდება ცაზე მირაჟი.
გადამხმარ დღეებს ტირილით ვითვლი
ჩამავალ მზესთან, ზღვაზე, სილაში.

ვით დავიბრუნო ჩემი წარსული?
დედაო უფლის, მომეც ნუგეში!
გული, დარდებით წრეგადასული,
ველარ ისვენებს შენს თბილ უბეში.

წავალ დაღლილი, ლურჯი ოცნებით,
თუ დამაღონებს სულ სხვა ჰანგები,
სულო მბორგავო, ნუ გაოცდები.
ბოდლერის ბაღში მჭკნარი ვარდებით.

თუ სიყვარული არ ჩადგა გულში
და თუ სამშობლომ ჩარაზა კარი,
გადავევარდები სადღაც უფსკრულში,
მთვრალი ღვინით და ლექსებით მთვრალი.

და შემდეგ წყენით ვეტყვი ანგელოზს,
რომ ეკლიანი გზებით მატარა,
მკერდზე მოვიგლეჯ ძონის ავგაროზს,
ბედმა რომ ცრემლად გამომატანა.

განანამები დღეთა ქარცეცხლით,
სულს ვერ მივუჩინ ცისფერ სავანეს,
რომ მე ფარულად უკვე ჯვარს ვეცვი,
რომ მე ფარულად დავესამარე.

სამარადისოდ წამყვება ქარში
ლანდად ქცეული თეთრი აჩრდილი,

რომ მე ცხოვრება მინდოდა ხალხში,
მაგრამ ხალხისგან ვიყავ დაჭრილი.

რომ მე ვუმღერდი თავისუფლებას,
სულს გაეშალა უმანკო ფრთები.
უფალო, ჩემი ტანჯვა თუ გნებავს
დაე, დამტანჯე, ჰა, გევედრები.

თუ სიყვარული არ ჩადგა გულში
და თუ სამშობლომ ჩარაზა კარი,
გადავვარდები, სადღაც უფსკრულში
მთვრალი ღვინით და ლექსებით მთვრალი.

კაცობრიობის გამოძახილი

დავეძებ რაღაცას არ კი ვიცი, თუ რას დავეძებ,
მწყურია რაღაც და არ ვიცი, თუ რა მწყურია.
ასე მგონია, თითქოს, ვიყავი სულით საზღვართან,
თითქოს, მგონია, ჩემი გული სხვისი გულია.

ვიპოვე რაღაც და არ ვიცი, თუ რა ვიპოვე.
დავკარგე რაღაც, აღისფერი სევდის მანტია.
ვიგლოვე რაღაც, მრავალი გზის უკვე ნაგლოვი
და მქსელავს ბედი ვით ობობა ხაზთა ბადიას.

მიყვარდა ვილაც და არ ვიცი, თუ რად მიყვარდა.
ვცხოვრობდი უნინ და თითქოს, ვგრძნობ, არ მიცხოვრია.
სიმახინჯეში სილამაზის ნაკვთი მსიბლავდა,
სიბერის ველმა ყმანვილად რომ ამიყოლია.

მესიზმრა რაღაც გარდასული მომავლის სიზმრად,
მოვკვდი და ვცოცხლობ, ვით აჩრდილი ჩონჩხის ლანდებად,
ვიმლერე, თითქოს, ხვალ რომ უნდა მემლერა რაღაც,
თითქოს იწყება უვრცესი გზა, თითქოს მთავრდება.

შეუდექ აღმართს და მეგონა თითქოს დაღმართი,
გავხედე სივრცეს, მომეჩვენა დიდში პატარა
და უკუსვლებით ბიბლიიდან გავხდი წარმართი,
ეტლმა ჟამისამ მზის სხივზედაც სწრაფად მატარა.

დაჰქროლე ქარო, ჯერ არ ქარო, მძლავრად ქარულად.
გაშლილ სცენაზე ნიღბები მსურს რომ გადავადგო,
ჭიდილის ყინით ვითამაშებ ღმერთთან მარულას,
რომ ეს თამაში არც მოვიგო და არც ნავაგო.

სამშობლო შოპენი

დიდი შოპენი მე მაგონებს ტანჯულ სამშობლოს,
სად ნარ-ეკალით დაფარულა მთები ზვიადი,
სადაც ქარიშხალს შეუცვლია ნარნარა სიო,
სადაც ნათელი გამქრალა და მეფობს წყვდიადი,
მაგრამ შორს იქ შორს,
ბრწყინავს სხივი, სხივი ელვარე,
ის ჩემი გულის ძგერას უხმობს ციურ ლაჟვარდში
და ვით ზღვის ტალღა აქოჩრილი, შმაგი, მღელვარე,
სულის სარკმელზე ეხეთქება ქარის ნავარდში.
აი იმედი, აი რწმენა, ჰანგთა სუფევა.
აი შოპენი, სამშობლო და თავისუფლება!

ტოტს მოსწყდა კვირტი

სიო ატოკდა და ქალის მკერდს ევნება ხელი,
ღამე დანებდა და შეიჭრა იქ გარიჟრაჟი.
გრძნობა შეცურდა მის სხეულში ალისებრ ნელი,
ნებდება ხორცი, წამი მარადის არის მირაჟი...

ხორცი უბინო, ბინიერი ეცემა მიწას,
ლორთქო ბალახი ითელემა ცხელი სხეულით,
რასაც არ გრძნობდა, ყოველივე შეიგრძნო იმ წამს,
წამით მისია, მაგრამ წუთში არის ეული.

თავზე დააცხრა, აიტაცა წინილა ძერამ,
წუთის სიამით ფართხალებს გული.
გაირღვა ბადე და თევზებიც მიჰყვება ჩქერალს
და დგას ზვირთებში უშიშარი იქ მეზადური.

და კვდება წუთი იმ ბალახზე, როს ჰქრება წამი
ეცლება სხეულს ნაბოძები ღვთიური ძალა.
ეს იყო თურმე სიზმარეთში სიცხადე წამის,
ტოტს მოსწყდა კვირტი და სურნელი წაიღო ქარმა.

ტკივილი სურვილში

ნეტავ, თუნდ წუთით დამიბრუნდეს ბავშვობის წლები,
რომ ყმანვილურად კვლავ აღვიქვა დედაბუნება.
მთა მეოცნებე, ყვავილებით მოფენილი ხასხასა ველი,
ხის ცხენზე ჯდომა, სიყრმის წლების ტკბილად ბრუნება.
შხაპუნა წვიმა, თევზაობა, ჯდომა ძველ ნავში,
დევებთან შებმა და ზღაპრები პატარა ჯუჯის,
ხილვა ვერტმფრენის, სიხარული განცდილი ცაში,
სილის გვირაბი და ფიფქების ფარფატი გუნდით.
ნაპოვნი ბარტყი... გამიფრინდა ბავშვობის წლები,
ფრთა, მოტეხილი, შეუხორცდა, აფრინდა ზეცას.
ახალგაზრდობაც ითელეა ეკლიან გზებით,
მაგრამ მოხუცი ისევ ბავშვი ვიქნები, ეს მნამს.
თუმც, სიბერემდე კიდევ დამრჩა რამდენი წელი,
რომ გაფრენილი სიყრმის დღენი ისევ მოფრინდეს.
მე მაშინ სულით ვიქნები ჩვილი,
ხოლო სხეულით - ხრწნადი მენყერი
და ალბათ მორფი დამიამებს საზარ ტკივილებს.

გამოთხოვება გაზაფხულთან

შენ თეთრი კაბა გამშვენებდა ლურჯი იეებით,
იყავ ნარმტაცი, ვით თებერვლის შემოცისკრება,
შენი ღიმილი მომიტანეს დაბზარულ მარტად
თავისი ფრთებით თვალხატულა, ცელქმა ჩიტებმა.

აფეთქდა ნუში და ატმებსაც მოედო ალი,
ტყემლის სურნელით გაიჟღინთა ჰაერი ქვეყნად,
როგორც მარცვალმა, დაბნეულმა აპრილის ქარში,
შენ გაიღვიძე, ვით ამურმა მთა-ბარად ყველგან.

შენს ლამაზ მკერდზე მზე აფენდა დაოფლილ სხივებს,
კაბის შრიალით გრილი სიო აამაისე
და ისე თრთოდი სარეცელზე, ვით ქალიშვილი,
წყურვილის თასი ოდეს შენი ვნებით ავივსე.

და არ ცხრებოდა ჩემი ლტოლვა მჩქეფარე სისხლად,
მაგრამ ულონოდ სარეცელზე ვინექ დაღლილი.
ანაზდად ადექ, გაიხურე ზღვარის კარები...
და განშორება იყო შენთან ძალზე ხანგრძლივი.

მე შენს თვალეში დავინახე მზე ჩირალდნებად,
ამაცახცახა სევდამ ზღურბლთან დაულვრელ ცრემლზე.
შენ დაბრუნდები, როგორც კახა, ჟინით დამთვრალი,
მაგრამ მე იქნებ აღარ დაგვხვდე ნაზ სარეცელზე.

საყმანვილო

კაციტ ამაციობს ქალი
ქუჩაში მიდის როცა,
თუკი უბერავს ქარი,
მაშინ აღარ ღირს მოცდა.

ორი მითრთოლვარე სიტყვა,
ერთი ტყუილი ფიცის,
რომ სიკვდილამდე გიყვარს
სუნთქვა ზეცის და მიწის,

შემდეგ ეშვება ფარდა
ტახტთან სიბნელის მგვრელი,
მაშინ ოცნებაც ახდა -
კოცნა მძაფრი და მწველი.

თუკი ჩაგიკრეს თვალი,
მაშინ აღარ ღირს მოცდა.
კაციტ ამაციობს ქალი
ქუჩაში მიდის როცა.

სიზმარში დანერვილი ლექსი შემოდგომის ბაღში

შემოდგომის ბაღში
ფრთაფარფატა პეპლებს
გაიტაცებს ქარი,
ვით ჯადოსნურ ეტლებს,
გაიტაცებს ქარი,
ვით ჯადოსნურ ეტლებს,
შემოდგომის ბაღში
ფრთაფარფატა პეპლებს.
შემდეგ ფოთოლცვენა
დამავინწყებს ლოდინს,
ჩამჩურჩულებს ჩუმად:
„სიყვარული მოდის!“
და მაშინვე ზეცას,
მივანათებ თვალებს,
გავიქარვებ სევდას,
ყვითელ თოვლის ფანტელს.
ბედნიერი მხატვრის
ფერს შემიცვლის ფუნჯი,
მერე მოვა ჩემთან
ჩემი სიყვარული.
ავფრინდებით ზეცას,
ვით ოცნება ლურჯი
და სინათლის ღმერთთან
მივალთ თაიგულით.
შემოდგომის ბაღში
ფრთაფარფატა პეპლებს
გაიტაცებს ქარი,
ვით ჯადოსნურ ეტლებს.
ვით ჯადოსნურ ეტლებს,
გაიტაცებს ქარი,
შემოდგომის ბაღში
ფრთაფარფატა პეპლებს.

* *

ახლა ისევ მარტო ვარ,
როგორც უნინ ვიყავი,
მზემ მდინარე დააშრო,
წვიმას ელის ხის ნავი.
აღბათ ყველას შევძულდი,
როგორც გველი მგესლავი.
სადღაც თოვლმა დათეთრა
ოცნებების ველები,
თქვენთვის თრთოლვით დამჭკნარა
გამონვდილი ხელები.
სად შთაინთქა, სად გაქრა
მეგობრული ალერსი,
განწირულის ვედრება
დღეს არავის არ ესმის.
სტრიქონები ეულის
ქარს არ მიაქვს ტალღებად,
ხვალ არ ვიცი იუდა
რამდენ ვერცხლს დახარბდება.
ახლა ისევ მარტო ვარ,
როგორც უნინ ვიყავი,
მკერდზე მხოლოდ ლურჯმა ზღვამ
ჩამიხუტა მყვინთავი.
ათასფერად შემოსა
მარგალიტის მძივებით,
მაგრამ აქაც მომეჭრნენ
მზის ვერაგი სხივები.
ქარმა ალვა შემოსა,
შემდეგ ისევ გაძარცვა.
სცივა უსამოსელოს,
რით გავათბო, რალა ვქნა?!
ახლა ისევ მარტო ვარ,
როგორც უნინ ვიყავი,
ყველას გადაავიწყდა
სათამაშო ხის ნავი.

ახლა ისევ მარტო ვარ,
წლები სადღაც გამქრალა,
ახლა ისევ მარტო ვარ,
მარტოობამ დამღალა.

მაპატიე

ქარი ქრის, წვიმის წვეთებიც ქრიან,
და როიალის კლავიშებზე თრთიან თითები.
მე ამას მივხვდი, საყვარელო, ამ ღამით გვიან,
წითელ დეკოლტეს რად იცვამენ მარტში ტიტები.

მე გამახსენდა ძველი ლექსი, ძველი სიმღერა,
და მოგონებით ამიძგერდა პატარა გული.
მიმქრალმა მთვარემ თეთრი ყელი გადმოიღერა,
მითხრა – “შორს არის ახლა შენგან შორს, სიყვარული!”

სისხლისფერია სიყვარული, ქარით მოსული,
წვიმის წვეთები ახლა ჩემი ცრემლის ფერია.
მდუმარებით ვარ მე ამ ღამეს გარემოცული
და ჩემი სევდა ამ ღამეზე უფრო გრძელია.

მშენიერება ისე ჭკნება, როგორც ყვავილი,
ძალუძს სიცივეს, რომ დააჭკნოს ატმის კვირტები,
მე კი მეგონა მიჯნურობა უკვდავი იყო,
მაგრამ წარმავალს უმღერიან თურმე ჩიტები.

მარადიული მსურდა ქვეყნად მე სიყვარული,
მაგრამ ის ჭკნება თურმე, როგორც ხეთა კვირტები
და თუ მე შენ ვერ შეგიყვარე, ჩემო ძვირფასო,
ნუ გაკვირდები, სანუკვარო, ნუ გაკვირდები!

ქარი ქრის, წვიმის წვეთებიც ქრიან,
და როიალის კლავიშებზე თრთიან თითები.
მე ამას მივხვდი, საყვარელო, ამ ღამით გვიან,
წითელ დეკოლტეს რად იცვამენ მარტში ტიტები.

სურათი გრიგალში

გრიგალთან ბრძოლა არანაკლებ ღმერთთან ბრძოლაა, ოდეს მოკვდავი შეეჭიდე მარადისობას და ქარიშხალში თავდახრილი, შვების მძებნელი, სულს, იავარქმნილს, ანამებდი, როგორც სხვისობას.

სამშობლოს სევდით ნაოჭებით შემუსრე სახე. ყინვის ნერვებით შეაჩერე ცრემლები თვალში, უფსკრულთან მდგარმა განწირულად იყვირე: „გნახე!“ და გადაეშვი შენ საკუთარ ფიქრების ზღვაში.

ათას დაცინვას შეეგებე, როგორც გაზაფხულს. ფარულ სიამეს ატარებდი სხვისთვის-ხილულ დარდს. და უთქმელობით ანამებდი გულს, ჯვარზე გაკრულს, მაგრამ შენს ვარამს არ უმხელდი არცერთ მეგობარს.

ნაღველი ღრუბლად იშლებოდა ოცნების ცაზე, მზისკენ კუბოთი მიიწევდი ხელებგანვდილი, გიჟის გვირგვინით გაიარე ურთულეს გზაზე და გადაკვეთე ბრძენთა გზები მოკლე მანძილით.

სისხლის წვეთები დაიწურა შენი მელნიდან, რომ ღროის იქით ყოფილიყავ ბნელში სულმნათი. შენ ხომ ცხოვრება ჩამოხსენი ზეცის კედლიდან და გადააგდე მტვერში, როგორც ძველი სურათი.

თბილისი ჩემი პანაშვიდია

თბილისო, მიყვარს სურნელი შენი,
გაბრწყინებული მთანმინდა მთვარით,
ქალწული სიოს მთრთოლვარე ფრთებით
მეტეხთან ფსალმუნს რომ ფურცლავს მტკვარი.
როცა ზარები ავსებენ ზეცას
სიონის გუმბათს მზე ავარაყებს,
ნისლი ეცლება შორს ქართლის დედას
და ნარიყალა ყვება არაკებს.
ფეხშიშველი მზე დაივლის ქუჩებს
რომ აამღეროს ვარდი ულევით,
ირგვლივ ქედებზე, მტრედისფერ ბუჩქებს
მე სიყვარულზე ვეჩურჩულები.
თიბათვის ფერი გმოსავს გრძნეულად
მაისის წვიმა გამკობს მძივებით,
ბარათაშვილის ხიდზე ეულად
ჩემი ოცნება დადის სიმღერით,
ფიქრის გორაზე შევნიშნე ია,
სული ამევსო ზღვა სასწაულით,
თბილისი ჩემი პანაშვიდია,
ჩემი სიკვდილის დღესასწაული.
იეთიმ გურჯივით დაგენაცვლები,
ლექსებს მოვყვები კარად და კარად,
თბილისო, შენი ტრფობით ვინვები,
გიმღერებ ისე, ვით საათნავა.
როცა ზარები ავსებენ ზეცას,
სიონის გუმბათს მზე ავარაყებს,
ნისლი ეცლება შორს ქართლის დედას
და ნარიყალა ყვება არაკებს.
ფეხშიშველი მზე დაივლის ქუჩებს,
რომ აამღეროს ვარდი ულევით,
თბილისის ქედებს, მტრედისფერ ბუჩქებს
მე სიყვარულზე ვეჩურჩულები.

* *

დღეს შეშლილი მზეა ცაზე,
მეც შეშლილი დავდივარ.
ეს რა წუთისოფელია,
ბნელ ტაძრიდან გავრბივარ.

გადატყორცნილ მთვარის სხივზე
სისხლით დანა ელვარებს,
და ხაზებად ქალის წვივზე
ლურჯი ნერვი მღელვარებს.

წამლის სუნით, სილურჯეში
კედელს ტვინი აკოცებს.
სახრჩობელას ეღიმება,
თოკზე სისხლი აოცებს.

და ნიჩაბი, მოღერილი,
მზიდან აბამს მთვარეს ძაფს
და სიცოცხლით გარდაცვლილი
ამსხვრევს ბედის სარკოფაგს;

და აპრილის იანვარი
კივის ცისკრის ნამებზე,
იფურჩქნება შავი ვარდი
ნაჭრილობევ ღანვებზე.

შვიდი თითი და ნახტომი,
ცხრა წამი და ცხრა ია,
ბნელ ვარსკვლავთა ელვარებით
თრთის უგრძნო სიმფონია,

სისხლის ჰანგებს ანთხევს ზარი
და დემონი არხევს ფრთას.

შიშის შიშით, ვჭვრეტ ლაზარეს
მკვდარი ითხრის თავად თვალს.

კვლავ ლანდი თრთის დანის პირზე,
ხორხი მღერის, ხრიალებს
და სიცოცხლით გარდაცვლილის
სისხლი მზეზე თქრიალებს.

დღეს შეშლილი ცაზე მზეა,
მეც შეშლილი დავდივარ.
ეს რა ნუთისოფელია,
არაფრისკენ გავრბივარ.

წყაროსთან

ნეტავ, ვინ არის ეს ქალი
წყალზე რომ მოდის კოკითა.
ვერ მოვაცილე შმაგთვალი,
ღანვზე ამბორი მომინდა.

რა სევდიანად იმზერის,
სატრფო ხომ არ ჰყავს შავეთში,
ვაჰ, გული როგორ მიძგერის,
რა ეშხის ქსელში გავები.

შროშანს ჰგავს, ყელმოღერებულს,
ვარსკვლავს, ზეცაზე ბრწყინვალეს,
ტაძარს ჰგავს ღვთისგან შენებულს,
ხატს ოქროთ ნაჭედს, ბზინვარეს.

ნეტავი წყალად მაქცია
მის კოკას ჩავეღვრებოდი,
აღვას ჰგავს, სუროდ მაქცია
ლერწმის ტანს დავეხვეოდი.

რომ მქონდეს ჯადო თილისმა
სენს ავჰყრი სევდის კრულისას,
ვაამბობინებ ამბავსა
უცნობსა მის წარსულისას.

ნეტავ, ვინ არის ეს ქალი
წყალზე რომ მოდის კოკითა.
ვეღარ მოვწყვიტე ავთვალი
ღანვებზე კოცნა მომინდა.

სალამო სექტემბრის

ნაჯაფარ ხელებს დავიკრებ ნაზად,
თვალეებს მივაპყრობ ზეცას დაღლილი.
გაივლის ქუჩას უცნობი მგზავრი,
სახლის სიშორეს იგრძნობს მანძილი.

ატყდება ქარი, წამოვა ნვიმა,
სურვილი ქუჩას გაეკიდება,
შვება ოთახში დახუჭავს თვალეებს
და ცივ სარკმელზე ჩამობინდდება.

სული კი მაინც ვერ მოისვენებს,
ფიქრი ოცნებას მისწვდა ხელებით
და ჩუმად მოვა იდუმალ ძილი,
ტკბილი სიზმრით და საშინელებით.

შემიბრალე ქალაო

ვით ოცნება, ჩემს სულში
შემოიჭერ, ქალაო.

მაგ თვალებით ამ გულში
გამიყარე დანაო.

ღვინთ არა, მთვრალი ვარ,
შენით, ალვისტანაო,

გულს ჭრილობა გამეხსნა
ვკვდები თანდათანაო.

ღმერთი, რჯული, გაგინყრა
სილამაზით შენაო

რაც გიხილე მას შემდეგ
ვერ ვისვენებ მენაო.

ჩემთვის მზე აღარ მნათობს,
აღარ მესმის ნანაო,

შენთვის სიცოცხლეს დავთმობ,
მეტი რა გსურს, განაო?

ნულარ მტანჯავ უბედურს,
შემიბრალე, ქალაო,

ან მაჩუქე ღიმილი,
ან დამარტყი დანაო.

და მაშინ გეტყვი

მე შენი სახე მომაგონდება,
როცა სიკვდილის მივალ კარებთან
და მაშინ გეტყვი, როგორ მიყვარდი —
შენი მშვენიერება სულს მიაძებდა.

რამდენი ღამე შენზე ფიქრებში
შემომათენდა მიმქრალ მთვარესთან
და მე მუხლმოყრილს ღვთისმშობლის ხატთან
ცრემლი მდიოდა ნიაღვარებად.

როს ალიონზე ღონენართმეულს,
შენზე ოცნებით მეძინებოდა,
სიზმრად გვირილის გვირგვინს გინწავდი,
და შენ ბალღივით გელიმებოდა.

გაშლილ მდელოზე მჭვირვალი კაბით
პეპლებს დასდევდი, თვითონ პეპელა,
ტანზე ჩამოშლილს თმებს ჰაეროვანს
სიო გინწავდა კრძალვით ნელ-ნელა.

ყვავილთა კონას მაღლა ისროდი,
მზე სხივებს ტანზე უხვად გაფენდა.
შემომხედავდი, გაიქცეოდი,
გინდოდა ზეცად თითქოს აფრენა;

და მეც ღიმილით უკან მოგდევდი,
მსურდა მკლავებში შენი მომწყვდევა,
მაგრამ უეცრად მეღვიძებოდა
და ჩემს სიხარულს სევდა მოსდევდა.

ოჰ, როცა გეტყვი — “მიყვარხარ ძლიერ!
შენით ვიცოცხლე ამდენი წელი,
მე შენს ღიმილის ალზე ფარულად
როგორც ფარვანა, გარდავიცვლები...

მაგრამ თვალებზე თუ მე შეგნიშნე,
ცრემლთა ფარული აელვარება,
მაშინ ვინ იცის... ვინ იცის, მაშინ...
იქნებ სიკვდილი დამენანება.

სმენათა საუნჯე

სიტყვები ვატყვევე
უტყვი ბორკილებით,
გულის და გონისთვის
გავხდი მორკინალი.
ფერთა სავანე ვაიასამანე
ავაიასამანე ფერთა სავანე.
მეტრით ხაზები გადანახაზები,
გადანახაზები რიტმით ხაზები
რითმებს ვაუნჯე სმენათა საუნჯე,
სმენათა საუნჯე რითმებს ვაუნჯე.
ფიქრების ნამქერად ნიღბები ვანიავე,
ვაქციე დარდები ვარდების სანიავედ,
აზია მოჩანს ნასხურებ აიაზმად,
ზარების რკალებში მესამე აილანდა.
გრძნობები გრაგნილზე გადანაბმულები.
ზუზუნებს ეპოქის ხავსი - მავთულები.
წამები აგორდა წუთებით და წლებით,
წლები დაგორდა, და იქცა წამებად.
სიკვდილი სიზმარად ასილაჟვარდდება,
ასილაჟვარდდება სიცოცხლე ვარდებად.
ტალღად ადიდდება მარადი დიდება,
მარადი დიდება მარადში იფიტება.
ბრძოლაში სიკვდილი, უმღერი სიმღერა,
ალად აინთება წითელი ქიმერა.

სიტყვები ვატყვევე
უტყვი ბორკილებით,
გულის და გონისთვის
გავხდი მორკინალი.
ფერთა სავანე ვაიასამანე,
ავაიასამანე ფერთა სავანე.

ამაოება

უფალო, შენი ნაპირია უნაპირობა,
მე კი წარმავალ სოფელში ვარ სევდის მეუღლე,
ჟამი მენყერი მთლად წალეკავს თიხის გმირობას,
რომ მე მოკვდავი უკვდავებას ვერ შევეუღლე.

მე სხივს უნათლესს, გადმონაღვარს ჩემზე გვირგვინად
მარადისობის ცაზე ვთვლიდი წყალობის ელდად
და რამაც ჩემში ტიტანურად მეხებრ იგრგვინა,
ის აღტაცება წამი იყო და იქცა ფერფლად.

მე მორკინალის ჟინი მწვავდა - სისხლი მხეცური,
მსურდა, შემექმნა არარისგან თვალი გიშერი
და რომ მეგონა ზღვას იტევდა პატარა გული,
ცვარის წინაშე მოდრეკილი ვდგავარ შიშველი.

შორით ელვრე თვალთან ახლოს ვეღარ გამოკრთის,
გიგანტურ ძალას უძრაობის დაღენწავს გარსი
და ამ მშვენიერ ქანდაკებას, მზეზე გამოთლილს,
ქარი შემუსრავს ნკვარამ ლამის შმორიან ხავსით.

ალმოდებული ფიქრი მწველი, შმაგი, მღელვარე,
ჩემში რაც იძვრის ქაოსური და ბუმბერაზი,
დროთა სწრაფ სრბოლას რომ გაჰყვება ახლა ელვარე,
ვერ შეითვისებს სხვა ეპოქის უბრალო კაცი.

გრძელი ოცნება ზვიადური მოკვდა მეფურად
და მიმავალმა უდაბნოში დავკარგე გული,
ამაოებამ იმედები ჩაკლა შლეგურად
და სინანულის ხედ ქცეული ვარ განძარცული.

უფალო, შენი ნაპირია უნაპირობა,
მე კი წარმავალ სოფელში ვარ სევდის მეუღლე,
ჟამი მენყერი მთლად წალეკავს თიხის გმირობას,
რომ მე მოკვდავი უკვდავებას ვერ შევეუღლე.

როგორც პიკასო

მოვა სიჩუმე უნაზესი, როგორც ზამბახი
და მე მომიტანს მკვდარ სატრფოს თვალებს.
მე დაგვრმავდები მზის ძარღვებზე, როგორც ზღაპარში,
სხვა ქვეყანაში მე შევალე ულურჯეს კარებს.

დაჭრილ ანგელოზს დამიამებს ტკივილებს ქარი,
დამშრალ ტბის ძირზე გაბრწყინდება ობოლი ცრემლი,
მკერდზე მიმიკრავს მჭკნარ თითებით ოდესღაც მკვდარი
და ჩემს კოშკებში გაგვრუვდები ლანდების ცქერით.

ჩემს ქვეყანაში ანგელოზის დადის აჩრდილი,
ქრისტეს პერანგში გადაცმული იუდა ქრება,
უკარებაა, ვით ყვავილი, ღმერთის შექმნილი,
ცოცხალი თითები თუ შეეხო მაშინვე ჭკნება.

ცისფერ ძარღვებზე ჩემი ცრემლი უფრო მტკნარია;
ფილტვებს აყრიან მინის ნაცვლად გათხრილ სამარეს,
ჭლექით ანთება ჩამომჯდარა ყვითელ კუბოზე,
ხატავს სისხლისფრად უკვდავების ნათელ სავანეს.

გველის ჰანგები პირამიდის კედლებს ასკდება,
ვეზუვის ფერფლით ძაღლის ჩონჩხი დარაჯობს ქვესკნელს,
სატრფოს თვალები მწვანე ტბაზე მოჩანს ხაზებად
და ვით პიკასო საოცარი, მე ვხატავ ლექსებს.

შენ გეტყვის ეს ღამე

სალამო უშენოდ გავიდა წვიმაში,
ღრუბლების იქით გამოჩნდა მთვარე,
ღამეულ ფიქრების მხურვალე ქვიშაში
გული უდაბნო ინვის მწუხარედ.

სადა ხარ, არ ვიცი სევდა მომერია...
ვერ ვხედავ თაფლისფერ უძირო თვალებს.
ეხლა საათი, ნეტავ, რომელია?
რა სწრაფად მისდევენ წუთები წამებს.

ოცნება იფერფლება ღამის სინყნარეში,
ოჰ, ბედს თუ მოუნდა, რომ კიდევ გიხილო,
მე მოვალ, ფერმკრთალი მთვარიან ღამეში,
რომ შენთან ფარულად უცრემლიდ ვიტყვი.

დამღალა, დამღალა უსაზღვრო ლოდინმა...
სიყვარულს ტაძართან ფიქრებით მივყავარ
და როცა შეგხვდები შორეულ ზმანებას,
ჩაგიკრავ გულში და გეტყვი, რომ მიყვარხარ!

გეტყვი, რომ შენი ვარ მარად და მარადის
და ვიცი, მაშინაც რომ ძლიერ ინვიმებს.
მე ვარდებს მოვპარავ წვიმების მარგალიტს
და ყელზე შეგაბამ იმ წვეთებს ვით მძივებს.

და თუკი შენ მოხვალ და ველარ მიპოვი,
იცოდე, გელოდი დაღლილი დიღამდი.
შენ გეტყვის ეს ღამე მთვარიან წვიმებით,
თუ როგორ... ო როგორ... რა ძლიერ მიყვარდი...

სევდა და დარდები როგორ მომერია,
ვერ ვხედავ... ვერ ვხედავ თაფლისფერ თვალებს...
ნეტავ საათი ეხლა რომელია?
რა სწრაფად მისდევენ წუთები წამებს...

თბილისის დილა

თენდება დილა შეუცნობელი, ტანჯვის მომტანი
და მეეზოვეს ცოცხს მიჰყვება ფიქრების გროვა.
მეტროს ნაღვლიან სახეებში, ბორბლის ხმაურში
გაისმის ბავშვის მათხოვრული წკრიალა გლოვა.

ბაგეს ღიმილი შეხმობია, ვით ფურთხი ასფალტს,
დაძრწის ტრამვაი, სისხლიანი მიაქვს სიკვდილი;
და ირონიის ცრემლებს ნუსხავს მზარავი ბედი,
ისმის გამოწვდილ მჭკნარ თითების სიცილ-ტირილი.

სიმდიდრე დადის ბაზრის ბრბოში ყელმოღერებით
და სიღარიბე ამსხვრევს ფილტვებს ტუბერკულოზს,
ცარიელდება ჯიბე ტახტის ავთა სულეებით
და განწირული ხალხი უცქერს გიჟის კურიოზს.

ოჰ, ეს მზე ათბობს განურჩევლად ბოროტს და კეთილის,
მისი სხივები თამაშობენ სასახლის ბაღში,
ჰალსტუხიანი ბაყაყები ყიყინს იწყებენ,
სადღაც მზის სხივი ძუნნად შედის სნეულის სახლში.

ჯანსაღ ნაღების ტროტუარზე ბრწყინავს ბალთები
და სეირნობენ გამზირებზე ბენვის ქურქები,
დახეულ პერანგს, ძველმან ნაღებს კი იზიდავენ
მივიწყებული ვინრო, ძველი მყუდრო ქუჩები.

აყალმაყალში, მანქანის ღმუილში, ბუზებში, მტვერში
დგას დღეს მთანმინდა, მგლოვიარე, ღმერთების ნისლში
მეფობს სიკვდილი კაცისმკვლელებით
და თვითმკვლელებით,
ასე თენდება საამო დილა ლამაზ თბილისში.

ერთხელ აგონიაში

დავდივარ გონებანართმეული,
ქუჩაში მზერა დაბნეული,
მაოცებს ხალხთა შეშლილი სახეები,
ყოველ მოსახვევეში დამიგეს მახეები.
მაშინებს მოახლოება სასტიკი ბრძოლების
და ვფიქრობ, ეკლესიისგან წყევლა მომელის.

ქარი ქრის, სახეში ფოთლები მეყრება
და ვიცი შორ დღეში სენი შემეყრება.
დიოსკურია შორს დარჩა მგზნებარი,
მზის საყდრის იქით მიმელის მეგობარი,
ასოებს დაბნეულს ერთად ვერ ვაგროვებ,
წვიმა ღამეში ნაშლილ ფსალმუნებს მაგონებს.

ხელი მივიდე შუბლზე იქნებ ვარ სიცხიანი?
ვხედავ დაჩეხილ სხეულებს ტროტუარზე,
ხვალ მივდივარ და მიმაქვს გული გახლეჩილი,
გული სისხლიანი,
სევდა უდაბნოში ეკლის გვირგვინს მომიმზადებს...
დასხდებიან მუხის სავარძლებში
ჩემი სიტყვების განსაქიქებლად
და ვერ უპოვიან ჩემს ნათელ ფრაზებს მახინჯურ ზადებს.

დეკემბერს, გაჰყვა ჯვარცმა აპრილის, ლურჯი ფენიქსით,
ვხედავ ჯოჯოხეთში არის შუქი
და ვეკითხები მზეს გაგიჟებულს:
„მთვარეს რად აძლევ სხივებს?“ - მაგრამ ის ვერ მიხსნის.

ხელი მივიდე შუბლზე, იქნებ ვარ სიცხიანი?
არა, არ არის კომმარი, უვნებოდ ვარ მე ცოცხალი,
მაგრამ წინ მიდევს მკვდარი და სულის ნაწილი.
ჩემში დარჩა მისი სიცოცხლე ვაზნარმზიანი.
ჩემს სხეულს სხვისი ხელებით მივიტან სამარემდე,
მე ხვალ მივდივარ და მიმაქვს გული გახლეჩილი,
გული სისხლიანი.

მეძავი

ოჰ, შენ ცხოვრება გარდასახე ექსტაზად, ვნებად
და სარეცელზე დაანვინე ჟინით მწყურვალი,
გსურდა ორგია მარადიულ ჟამთასვლის წლებად,
არ გამხმარიყო ალვაზე სურო, გნთქავდა სურვილი...

შენ მსხვერპლს სწირავდი ფიქრით ბომონს,
ატეხილ სისხლად,
ღამის წყვდიადში ოდეს თრთოდა შენი სხეული,
შეყვარებული საკუთარ თავზე, შენ შიშვლდებოდი
დიდი სარკის წინ ჩერდებოდი ვნებად ქცეული.

ანთებდი სანთლებს და სანოლში წვებოდი ისევ
და ალგაგზნებდა გაოფლილი თეთრი ზენარი,
შენივე ხელებით, საკუთარ მკერდს გულში იკრავდი
და ველურ კაცად გესახებოდა ნეტარი წამი;

როს თენდებოდა შენი ვნება კვლავ არ ცხრებოდა
და დღის სინათლეს კვლავ მოსდევდა ღამე ბურვილი.
ოჰ, შენ ცხოვრება გარდასახე ექსტაზად, ვნებად
და სარეცელზე დაანვინე ჟინით წყურვილი.

* *

ქარი ქრის, სულშიც ქარია...
ბაღში სველდება ვარდები.
დღეს ზეცა რა მწუხარეა,
რად ამეშალნენ დარდები.

შენ მაგონდები, ასულო,
ამ ქარში, შუალამისას.
ხატად ჩემს გულში დასმულო,
სინათლე ჩემო თვალისავ.

უმანკო შენი მშვენება,
ციდან მოსული მიწაზე,
ნისლებს რად შეუბურია
ეგ ღვთაებრივი სინაზე.

ან ის ღიმილი სად გაქრა,
ბაგეს გაშლილი კესანედ.
შენი ბულბულის გალობა
ახლა რად მესმის მკვნესარედ,

რად შევერცხლილან დაღალნი,
ზღვას რომ ვადრიდი მღელვარეს,
ან ბროლის მკერდი რამ დაფშვნა
სხივზე ათასფრად ელვარე,

ჰოი, რად ქრები მშვენებავ,
ციდან მოსულო მიწაზე,
ნისლებმა რატომ შებურა
შენი ღვთიური სინაზე?

მსურს მალე ქარი ჩადგება,
თუ ღმერთმა მალლით ინება
და ტურფავ, შენი მშვენება
ქვეყანას მოეფინება.

სულ შენზე ვფიქრობ, ასულო,
ამ ქარშიც შუალამისას,
ხატად ჩემს გულში დასმულო,
სინათლე ჩემო თვალისავ.

მაგრამ ჯერ ისევ ქარი ქრის,
ბაღში სველდება ვარდები
და ზეცაც კვლავ მწუხარეა
ამშლელი ჩემი დარდების.

შენახარ ჩემი სიზმარი

შენა ხარ ჩემი სიზმარი და ჩემი ოცნება;
შენა ხარ ჩემი გაელვება კრიალა ცაზე;
შენა ხარ ჩემი შემოდგომის ფოთოლთა ცვენა;
შენა ხარ ჩემი მშვიდი ფიქრი მღელვარე ზღვაზე.

მე კი ვარ შენთვის არარა და უსივრცოება,
მე კი ვარ შენთვის სისხლიანი გზა ნაეკლარი,
და ჩემზე ფიქრით არ იღლება შენი გონება
და მე ვარ შენთვის შორეული ტრამალის ქარი.

ოჰ, ჩვენი გზები დაყოფილი მდინარის ტოტად,
დაქსაქსულია ბედისწერის უცხო ხაზებით.
სიკვდილის ბოლოს, მე მელის ბნელი,
შენ კი უმანკო, ღვთის წინაშე ზეცას წარსდგები.

მაგრამ მე იქაც თან გამყვება შენზე ოცნება
კუბოში ვარდი, მჭკნარ თითებში ლურჯი რითმები.
და მანუგემებს მხოლოდ აზრი რომ ჯოჯოხეთის,
იმ მარადიულ ცეცხლის ალშიც დამესიზმრები.

საშინელი სიზმარი

ოთახში იდგა სუნი ჰაშიშის,
მეჩვენებოდა ხმლები ლეკური.
ეს ღამე იყო რალაც საშიში,
რალაც საშიში, დოსტოვესკური.

გარეთ ძლიერი დაქროდა ქარი,
სარკმელს ღრუბლები გადაატარა,
კედლის ხაზებში ჩნდებოდა მკვდარი,
ბუხარში თვლემდა თითქოს სატანა.

არ მასვენებდა ფიქრი მაცდური—
სიკვდილ-სიცოცხლის ორთა ბრძოლისა.
იყო იუდა ჩემში, გამცემი,
ჰეროინული მეტეორისა.

მიხმოზდა რალაც არამქვეყნური,
ეპოქის ლოდი რომ ამეზიდა.
მე უბედობით ვიყავ ბედკრული
მესმოდა მუდამ წყევლა ზეციდან.

გარეთ ძლიერი დაქროდა ქარი,
სარკმელს ღრუბლები გადაატარა.
კედლის ხაზებში თვით ვიყავ მკვდარი
და მე ვიყავი თვითონ სატანა.

გამომალვიდა ჰაშიშის სუნმა,
კვლავ მომეჩვენა ხმლები ლეკური,
სიზმარი იყო რალაც საშიში,
რალაც საშიში, დოსტოვესკური.

* *

შენს ლამაზ ღიმილს
მე ვაჩუქებ მთელ
ჩემს სიცოცხლეს
და ვარდისფერად მოელვარე
მხურვალე ტუჩებს
ვეამბოროები, ოცნებებში რომ ჩავიფერფლო,
რომ შენი ეშის სამსხვერპლოზე
ცრემლად ვინვოდე.
შენს ლამაზ ღიმილს
მე ვაჩუქებ მთელ ჩემს სიცოცხლეს.
გული შენთვის ძგერს,
სული შენთვის სამოთხეს დათმობს,
ხატვას დავინწყებ
და შენს თვალებს დავხატავ ოდენ,
ზეცას ცეცხლს მივცემ
და ზეცაზე ჩავაქრობ მნათობს,
რომ მხოლოდ შენ ერთს,
შენ გიცქერდნენ ჩემი თვალები.
ასეთ ტრფობისთვის
როგორც წარმართს, ვიცი, დამგმობენ,
მაგრამ არ ვნალვლობ,
მხოლოდ შენს კერპს ვეთაყვანები.
მოვიდეს წარღვნა,
საშინელი ზათქით და ზვავით,
უფსკრულს წალეკოს
უნანებლად გული წამებით;
ათ წმინდა მცნებას,
სახარებას და აპოკალიფსს,
მნამს, შეუცდომლად
კვლავ დანერენ ეგ წამნამები.
ხატვას დავინწყებ
და შენს თვალებს დავხატავ ოდენ,
რომ მხოლოდ შენ ერთს,
შენ გიცქერდნენ ჩემი თვალები,

ვარდებისდარად
ანიტლებულ მხურვალე ტუჩებს
ვეამბორები,
რომ ოცნებამ მფერფლოს ალებით,
რომ შენი ეშხის სამსხვერპლოზე
ცრემლად ვინვოდე.
გული შენთვის ძგერს,
სული შენთვის სამოთხეს დათმობს,
რომ მხოლოდ შენ ერთს,
შენ გიცქერდნენ ჩემი თვალები,
შენს ლამაზ ღიმილს
მე ვაჩუქებ მთელ ჩემს სიცოცხლეს,
შენი ტუჩების წითელ ვარდებს ვეთაყვანები!

მეგრული ლამე

შენ, სამეგრელოს ცაო, უძირო,
მაგონებ დედის სევდიან თვალებს.
მეგრულ ოდაში მთვარეს უძილოდ
გაუთევია წუხელის ლამე.

„დიდოუ ნანას“ ქარი მღეროდა,
როცა ვარსკვლავი გაბრწყინდა ცაზე.
შორს, ბუმბერაზ მთებს თოვლი შვენოდათ
და შუქი კრთოდა ცაზე, მყინვარზე.

ათას ოცნებას მოვავლე თვალი
და სულში დარჩა მგზავრი გვიანი,
და ლანდშაფტების ნაცრისფერ რკალში
მომესმა ურმის კვნესა, ჭრიალი.

იდგა, ვით ლანდი, ლამე მდუმარე
და ჩემი გული აღარც კი ძგერდა.
მეგრულო ცაო, მეგრული ლამევ,
თქვენ დამიფარეთ უმწარეს დღეთგან.

შენ, სამეგრელოს ცაო, უძირო,
მაგონებ დედის სევდიან თვალებს.
მეგრულ ოდაში მთვარეს უძილოდ
გაუთევია წუხელის ლამე.

რად ქვითინებდა, ან რას გლოვობდა
არვინ იცოდა, მწუხარე მთვარე,
მხოლოდ შენ ხვდები, პატარა ოდავ,
მხოლოდ შენ იცი, მეგრულო ლამევ.

მგელი და ადამიანი

ერთხელ ბნელ უკუნ შუალამეს ვინრო ბილიკზე
ძუნძულით, ქმინვით, მოდიოდა ტყის რუხი მგელი
მისი ფიქრები მსხვერპლს უვლიდა, მგზნებარე სისხლით,
თან ტყეს ნაძვნარსა საბნად ჰქონდა ფოლადის ნისლი.
თვალამღვრეულმა უცებ რაღაც სუნი შეიგრძნო
და ბუჩქის უკან დაიმალა მშიერი მგელი.
„სანამდე მე და ცხვარი ერთად მოვძოვდეთ ბალახს,
მანამდე მგლები მუსრს გავავლებთ მწყემსების ფარას.
ნეტავ, ამ ბილიკზე მოდიოდეს თეთრი ბატკანი”

და ამ ბილიკზე მოდიოდა ადამიანი
ყველაფრის მომსწრე გულცივი და გულბოლმიანი.
მისმა სმენამაც გაიგონა ბუჩქში შრიალი
და სისხლისღვრისთვის მოემზადა ადამიანი.

ტყემ შეარხია იდუმალი გული შავბნელი,
ქარმა კი კომბლით გადარეკა ღრუბლების ფარა,
და ბუჩქთან ნისლი გაიცრიცა უმალ როდესაც
მთვარემ სამყაროს ვერცხლის შუქი გადმოაღვარა.

„ბუჩქში შრიალი გაიგონა ჩემმა ყურებმა
ჩემმა თვალებმა შეამჩნიეს რაღაც არსება,
შავბნელ ღამეს რომ ეხეტები, ჰეი, ვინა ხარ!
ღმერთის შექმნილო, გამოდი ბილიკზე მეჩვენე სახით”

ცხოველს განგებამ შთაუსახა გონება კაცის
და ამეტყველდა როგორც მოკვდავი.
თვალეებში ცეცხლი ჩაელველფა მხეცს დაუნდობელს
და ბუჩქებიდან გამოვიდა ფრთხილად ნელ-ნელა.

„ – რა გინდა ადამიანო, ნადი შენს შენსა გზაზედა
ჩემი საფარი არის ტყე, ცა რომ დაჰყურებს თავზედა.

მე ხორცი მინდა ყოველ წუთს
არ ვინდობ თვით ჩემს მოყმესა
ტანზე რომ სისხლი შევნიშნო
ნამსვე გამოვჭამ მას ყელსა.

გინდ იყოს ბებერი მგელი გინდაც უმნეო ლეკვია.
შარშან მე ვიყავ მშობელი, ტყეს მივეც ერთი შვილია,
ერთიც წყლის პირზე მოვკალი, სისხლი ვადინე თბილია.
მიტომ მოვკალი ის პირმშო, არ იყო მგლური ჯიშისა,
წყალი ალოკა სულსწრაფმა, მგელძალა იყო ნიშნითა.
ეს ჩვევა მარტო მე არ მაქვს, ოდიდგანვევე მგლურია,
ხან მთაში ვარ და ხან ბარში, მუდამ საკბილოს ძებნაში,
ღამეა ჩემთვის საფარი, რომ ჩამოვიდე ბარშია,
მწყემსებს ცხვარს თუ ვერ მოვპარავ, სადღაც იქვე ხომ ცხენია
გავკრავ-გამოვკრავ კბილებსა და სტომაქს ხორციით ავივსებ.
რა ვქნა, ღმერთს ასე უნდოდა, რომ გავეჩინე მგელადა,
შეხედე, ჩემსა ცხოვრებას, თუ რაოდენად ძნელია,
ასეა, ადამიანო, ჩემი მხეცური ცხოვრება,
სადაც ნავალ და ნამოვალ
ეს ფიქრი თან არ მშორდება.

მე მგელი ვარ და მგლურადვე სადღაც მოვკვდები მგელია,
არ მეყოლება პატრონი, არ დამიტირებს შველია.
გამიშვი, ადამიანო, ჩემსა მხეცურსა გზაზედა,
არ გერჩი მე შენ არაფერს, გაინი ცოტა განზედა”

„ – მოიცა მგელო, შეჩერდი მეც გეტყვი ერთ-ორ სიტყვასა,
ჩემი სათქმელი შენს ნათქვამს ბევრით ვერაფრით ჯობია,
მეც გეტყვი მხოლოდ სიმართლეს ჯერ არრა მომიჭორია.
უნინ პატარა რომ ვიყავ სოფლად ჩამონვა ზვავია,
დედ-მამა ზვავს შეენიონენ დავრჩი უმნეო კრავია,
სახლი, ცხვარ, ძროხა, ვენახი არ დამრჩა არაფერია,
უსახლკაროდ და ობლად კი ქვეყნად ცხოვრება ძნელია.
ბევრი ზაფხული, ზამთარი შიმშილში მე გავატარე,
ბედო, მუხთალი რამე ხარ რამდენჯერ შენ მე მანამე!
ჰაი, ეს წუთისოფელი არარაობა კრულია.
ვინა სთქვა რომ ეს ცხოვრება ტკბილი და საამურია.
ღრო ხომ ისეთი რამეა კაცს დაგავინყებს მწარე წარსულსა

და მომავალი თითქოს შენია, გაგახალისებს,
გგვრის სიხარულსა.

იმხანად მეც გავიზარდე ტოლებში დაჩაგრულია,
ცხვარ-ძროხა მოვაშენე და სახლ-კარიც კარგი გავმართე
ამ ყოფაში და შრომაში სიცოცხლეც გამიხალისდა,
მაგრამ შევატყვე ჩემს სახლ-კარს ხელი რომ აკლდა ქალისა.

უქალოდ კაცის ცხოვრება ფუჭი არის და ცუდია
და აქვე ახლოს სოფელში ვითხოვე ერთი ქალია,
ოჯახში რომ მოვიყვანე მტერსაც დაუვუსე თვალია.

მტერი ვახსენე, მე ობოლს არცა მყოლია მტერია,
მაგრამ ეს წუთისოფელი შეუცნობელი ჭრელია,
ახლოს მოყვრულად გიყურებს, შორიდან შენი მტერია.

ხელში რომ მოგცემს შაქარსა, გულში ნაცარი მტვერი აქვს
ღმერთმა ვაჟები მაჩუქა, მამულს ვუზრდიდი შვილადა,
მაგრამ ამ ტიალ სოფელში ღვინი იცვლება ჭირადა.

მტერი მოგვადგა საზღვრებზე, წავედი საბრძოლველადა,
ტომები ერთმანეთს ვხოცავდით, ეშამ ჩათესა შხამია.

რაც იქ ვაშკაცი დაეცა საგლოვი და სანანია.

მტერი საზღვრიდან გავდეენეთ,

დავბრუნდით შინ მცირე ჯარია.

სიკვდილისისხლისღვრამ მე ბედშავს სულ გამიცვივა გულია
განა მოკვდავის გულია მგელო არ არის მგლურია?

შინ რომ მივედი ოჯახში, დამიხვდა ჭირი შავია,

სიცოცხლეს გამოასალმა დედა და ორი ვაჟია

და დღეს კიდევ ვარ ცოცხალი ქვის არის ჩემი გულია

განა ეს ჩემი სიცოცხლე მგელო არ არის მგლურია?

და ახლა ჩვენთან სოფელში სუყველა დაფანტულია,

ზოგს სიმდიდრე აქვს იმდენი ვერ დაუთვლია ფულია,

ბევრნი არიან მშიერნი, რომ ენატრებათ პურია,

აბა ასეთი ცხოვრება განა არ არის მგლურია?

ევა ადამად იცვალა, დაკარგა თვისი წესები,

არც ხატი ახსოვს, არც რჯული და აღარც ადათ-წესები,

თითქოს ღმერთის სწამს სუყველას,

სანთლებს ანთებენ ტაძარში მკვდრეთით აღდგომას ახსენებ,

გიჟი ხარ ნამდვილი მათ თვალში.

უფაღმა რომ შექმნა სამყარო

ჩვენც შეგვექმნა თავის ხატადა,
მაგრამ დღეს ჩვენი ქმედებით ღმერთი დავტოვედ სახტადა.
ჩემი გული და გონება მგელო გამხდარა მგლურია
ჩემს სხეულს აქვე დავტოვებ,
შენს ტყავში ცხოვრება მწყურია.
ჩვენი ცხოვრება დღეიდან განუყოფელი ძმურია.
წავიდეთ ერთად შევმუსროთ, რაც ქვეყნად საამურია.
და რაღაც ძალამ ინება, კაცი შეუშვა მგელშია.
ვაი, იმ ადამიანსა, ვინც ჩაუვარდებათ ყბებშია.
ასე დასრულდა ამბავი ლეგენდად ჩემგან თქმულია,
ადამიანის ცხოვრება მგელზედვე მეტი მგლურია.

ფსალმუნი

დავბრმავდი, დავბრმავდი, დავბრმავდი, დავბრმავდი,
რალაც შავ წინწკლებს ვხედავ შავ ფონზე.
მარადი სიბნელე და ზეცა ბინდებით,
თითქოს შავ ფიფქებად ჩემს თვალებს ათოვდეს.

წამები გადმექცა ან უკვე წამებად,
საზარი ფიქრების მე მიჭირს ატანა,
განვედი, განვედი, განვედი, განვედი,
განვედი, შორს ჩემგან, შავბნელო სატანავ.

ზეციდან მალვარე, უფალო, მირონი,
აღირსე ჩემს თვალებს კვლავ შენი სინათლე,
სნეული ჩავდგები, ჩავდგები რიონში,
ცოდვილი, ცოდვილი გამბანე იოანე!

ვგრძნობ, რომ დღეს სადღაც საამო დარია
და ანგელოზი დაფრინავს ზეცაზე,
შენ გვედრი, შენ გვედრი, შენ გვედრი, მარიამ!
შვილად ამიყვანე ხელებით ფრესკაზე.

მიმტევებელო, ცოდვილთა უფალო;
ცოდვილი, ცოდვილი, ცოდვილი განმბანე,
მაკმარე ტანჯვა და მაკმარე წამება,
მაღირსე სიმშვიდე, მამათა სავანე.

მალვარე უფალო, მირონი, მირონი,
მირონი, მირონი, მირონი, მირონი,
განმბანე იოანე, განმბანე, განმბანე,
განმბანე, განმბანე, მე ვდგავარ რიონში.

სიცოცხლე გადმექცა მე უკვე წამებად,
მანუხებს ცოდვები, სულს უჭირს ატანა,
განვედი, განვედი, განვედი, განვედი,
განვედი ჩემიდან მაცდურო სატანავ!

უსათაურო ტრიოლეტი

მთვარე ჩაესვენა ღრუბლების ბალდახინში.
ჩემი ოცნებების კარი ჩაირაზა,
დამრჩა ანათემა სისხლით გადაშლილი,
მთვარე ჩაესვენა ღრუბლების ბალდახინში.

უთქმელი განცდების დღეს მიპყრობს მე შიში,
მაგრამ ის წმინდაა, როგორც აიაზმა.
მთვარე ჩაესვენა ღრუბლების ბალდახინში,
ჩემი ოცნებების კარი ჩაირაზა.

სიამაყე

ვიცი, გინდოდა ჩემი კოცნა, მძაფრი და მწველი,
შენი სურვილი ამოვიცან მბრწყინავ თვალებში.
„შესდექ, დობილო,“ – ჩამჩურჩულა მე სიამაყემ,
თორემ მეც მსურდა შენი კოცნა, შენთან ალერსი.

ელოდი ჩემგან, რომ გეტყოდი – „მიყვარხარ ძლიერ“
და ამ ლოდინის შენ გტანჯავდა ფიქრი და დარდი,
„შესდექ, დობილო,“ – ჩამჩურჩულა მე სიამაყემ
და მე დავდუმდი, თორემ ძლიერ, ძლიერ მიყვარდი...

შენი ფიალა მოთმინების აივსო უმალ,
მიტხარ – „გიყვარვარ?!“ ოჰ, დუმილი, დუმილი კმარა.
„შესდექ, დობილო,“ – ჩამჩურჩულა მე სიამაყემ
და მე „ჰოს“ ნაცვლად უცებ დამცდა: „არა და არა!”

როცა ყოველი არის ამაო

სული, სიმშვიდის არსით მპოვნელი,
იქნებ დააცხრო ლოცვით, მამაო,
რა ავირჩიო ქვეყნად, რომელი,
როცა ყოველი არის ამაო?!

კოლოვ, წყვდიადის პატარა ჩვილო,
სისხლით იზრდები, როგორც სიკვდილი.
შენ არ განუხებს, რომ დავიჩივლო,
შენ არ განუხებს სულის კივილი.

ვდგავარ წვიმიან დღის დასასრულში,
უიმედობა მიწამებს ფიქრებს.
დემონი ცეცხლით ჩასახლდა გულში,
ცა მაყრის მხრებზე სისხლიან ფიფქებს.

ოჰ, მარტოობის იდუმალება
ღამით მენვევა, როგორც სტუმარი,
სიკვდილის შემდეგ თუ იმალება,
ჩემი ბავშვობის ლურჯი სიზმარი.

თვით შუაღამე ჩემთან მოსული
ყვითელ ფიქრებით მელამუნება
და ეს ხილვები შავბნელი სულის -
ოფლით სანოლში ტანჯვით ბრუნება.

სული სიმშვიდის არსით მპოვნელი,
იქნებ დააცხრო ლოცვით, მამაო,
რა ავირჩიო ქვეყნად, რომელი,
როცა ყოველი არის ამაო!

რამდენი ფიქრი დაბადა ღამემ
და ის სიხარულს ელის მწყურვალი,
ო, მომავალო, მითხარი რამე,
არწყულე შენი შვილი მწყურვალი.

ლექსის წერის დროს სული წყნარდება,
სტრიქონი გრძნობის არის საფარი.
ბევრჯერ განთიადს ვარჩიე ღამე,
ვერსად ვერ ვპოვე თავშესაფარი.

ალიონები ყინვით მაშინებს,
დღე ოცნებები მაცვია თბილი,
ჩემს გონებაში შევქმენ სამყარო-
მე, ლექსები და ღვთაება ლილი.

ასე ფიქრებით გაქრება წლები,
დღისით დამტანჯავს, ღამით ვევენები,
მსურს, შენში ვიყო, ლურჯო ნირვანავ,
უსისხლოდ დამრნენ ჩემი ვენები.

მსურს, რომ დავინვა თუთუნთან ერთად,
ბედო, გიხილო ჩემი წყევლის წინ,
დავეფერფლები სიყვითლეს თეთრად,
აღარ აღვდგები, როგორც ფენიქსი.

ვიცი, ყოველი წარმავალია,
თალხი ჩაიცვეს ჩემთვის ფერებმა,
ჩემი წამება ღმერთის ვალია,
მაღე სიკვდილი მომეფერება.

სული, სიმშვიდის არსით მპოვნელი,
იქნებ, დააცხრო ლოცვით, მამაო,
რა ავირჩიო ქვეყნად, რომელი,
როცა ყოველი არის ამაო!..

დრო არის ღმერთო

ნეტავ მას, ვისაც მონყალე თვალით შეხედა ღმერთმა,
ნეტავ მას, ვისაც ღმერთმა გაუხსნა ცის კარი,
მინაზე ვერ ვპოვე სულის შვება მხოლოდ მე ერთმა,
ისიც ვიცი, რომ დახშულია ჩემთვის ხსნის კარი.
მე ვარ იუდა - რომ გავეცი ქრისტე ფარულად,
მე ვარ ვარსქენი - შუშანიკს რომ ტანჯვა ვანვნიე,
მე ვარ ატრევსი - საზარელი ცოდვის ჩამდენი,
მე ვარ მედიჩი - თვით ჩემივე შვილი მოვწამლე,
ელვირას მკვლელი, საზარელი, მე ვარ აგრიე,
მე ვარ კაენი - რომ დავღვარე აბელის სისხლი,
და ვერაგულად, წინამურთან მოვკალ ილია,
ღმერთო, შემრისხე, თორემ მოვსაპოზ მთელ დედამინას,
სისხლით მოთხვრილი შენი ხატი გვედრი, ვტირივარ.

ახლა აქ

ახლა აქ, ჩემთან, შემოდგომაა,
ქარმა შეცვალა ნიავი გრილი,
დამჭკნარ ფოთოლს ჰგავს ახლა ოცნება,
ვხვდები, თანდათან ვგიჟდები, ლილი.

ახლა სხვაგვარი გაჩნდა აზრები,
ახლა ცრემლები იბნევა ქარში.
ველარ ვგრძნობ, სად აქვს ფიქრებს სათავე
და რომელი გზით ჩავა ის ზღვაში.

ახლა აქ ჩემთან მეფობს დუმილი,
ხშირია სევდა, მტანჯველი ფიქრი.
ახლა აქ მალე მოვა ზამთარი,
იქნება ელვა, ნვიმა და ფიფქი.

ახლა ცხოვრება მიდის სხვა სახით,
ახლა სხვაგვარად ვუყურებ არეს,
ახლა მზეს ვხედავ სულ პატარა ხნით,
ახლა დიდი ხნით შევცქერი მთვარეს.

ჩემი ცრემლები სევდამ გაყინა.
მდინარე კუბოს ზღვაში წაიღებს.
ახლა საყდარში იწყება წირვა,
აპოკალიფსს კი ვერვინ გაიგებს.

ახლა სხვა სახით მოვა მესია,
ჯვარცმა იქნება ახლა სხვაგვარი,
ახლა იწყება სხვა პოეზია,
ირწევა სულ სხვა რკინის აკვანი.

ახლა ქუჩაში მომწყინდა ყოფნა,
შენთან ვარ ფიქრით დღე და ღამ ახლა
და მე სხვა სიტყვით დავინწყებ ლოცვას,
რომ შენ სხვა თვალთ სამზერი ჩანხარ.

წერილი დედას

დედა, მიყვარხარ, მიყვარხარ ძლიერ,
მიყვარხარ დედა, უტკბესო სულზე,
შენს ჭალარაში მე მუზეებს ვხედავ,
ლექსებს ვკითხულობ, შენს სპეტაკ გულზე.

რამდენი ტანჯვა გარგუნე ქვეყნად,
რამდენი ფიქრი, რამდენი დარდი.
შენ ნაადრევად დაბერდი ჩემთვის,
უნინ კი, დედა, ღვთისმშობელს ჰგავდი.

აღბათ ეს ჩემი ბრალი არ არის,
მშობელს მუდამ სდევს შვილებზე სევდა,
მაგრამ მე ჩემით რაც განწყენინე,
გთხოვ, მაპატიე, ჭალარა დედა!

როცა შენ ჩემზე ცრემლს აღარ დაღვრი,
ვოცნებობ მასზე, ამიხდეს ნეტავ?!
მე ხომ პოეტის ცხოვრებით ვცხოვრობ,
გთხოვ, რომ გამიგო, ნუ გიპყრობს სევდა.

დედავ, მიყვარხარ, სულზე უტკბესო,
და შენ მოგართმევ ლურჯთვალა იებს,
თუ გრძნობა ლექსით ვერ გამოვხატე,
იცოდე, გულით მიყვარხარ ძლიერ!

შენ ხარ სანყისი ქვეყნად ყოველის,
დღესაც გინახავ იმ დამჭკნარ იებს,
შენს სიტბოს დამწველს ახლაც ვგრძნობ, დედა,
დედა, მიყვარხარ, მიყვარხარ ძლიერ!

ლილი გელი

შენ მზესავით ამოხვედი მთიდან
და სხივებით მიმიზიდე წელზე.
ხმები მესმის შორეული ზღვიდან,
გრილი სიო როცა მკოცნის ყელზე.

დღესაც ვფიქრობ იმ გარდასულ წელზე,
პირველად რომ ბაღში მოგკარ თვალი,
მაშინ იყავ პანანინა გოგო,
ახლა კი ხარ ღვთაებრივი ქალი.

არვინ იცის, თუ ვინ იყო მერი,
რატომ იყო ის მტირალა ლირი,
არვინ იცის, მე დღეს ვისთვის ვმღერი,
ჩემს ლექსებში შენ რად გქვია ლილი.

ის დღე მიყვარს, როცა ძლიერ წვიმდა,
შენ რომ ქოლგით მიდიოდი სახლში,
კრძალვით ცრემლი დაედინა ღანვებს,
წვიმიდი, წვიმდა, ვსველდებოდი ბაღში.

მონატრება ვულკანივით ფეთქავს,
მზისკენ მიქრის პოეტური ცხენი.
სიზმრის ჭავლში შენს ლერწმის ტანს ვხედავ
ამ ლექსებით მხოლოდ შენ გიმღერი.

სულ ერთია ჩემთვის ყველაფერი,
ცისარტყელა, ნამზერალი ველი,
მე ყველაფერს პოეტურად ვხედავ,
ლილი გელი, ლილი გელი, გელი...

შენ მზესავით ამოხვედი მთიდან
და სხივებით მიმიზიდე წელზე.
ხმები მესმის შორეული ზღვიდან,
გრილი სიო როცა მკოცნის ყელზე.

დაუდევარი ქმარი

დაუფარია ლურჯი ზეცა მტრედისფერ ღრუბლებს,
მზისებრ სინათლე ოცნებაა სულის მარადი,
მე ვულაღატე ღვინით მთვრალმა ძვირფას მეუღლეს,
დამღუპველია საყვარელი ქალის ღალატი.

მივდივარ სახლში, მსურს, დავმალო ცოდვები ჩემი,
და საალერსო სიტყვებს ვეძებ ელდანაცემი,
დანყევლოს ღმერთმა კახუა ქალის უცხო სუნამო,
რომელიც გახდა ავხორცობის ჩემის გამცემი.

ხელი ხმალს

ქართველო, ხელი ხმალს იკარ,
ადექი, ნულარ გძინავს!
არ შეუშინდე მტრის რისხვას,
ჭეჯა-ქუხილს და წვიმას.

ომის წინ თამარ დაგლოცავს,
ომში დაგიცავს წინო,
მტრის სისხლით თასი აავსე
და შესვი, როგორც ღვინო.

თუკი შეგიპყრო ურჯულომ,
ხორცი არ დაინაო.
შესძახე: მარად შენი მზით
წმინდაო ქეთევანო!

ხელი ხმალს იკარ, ქართველო,
მტერს დახვდი, როგორც მტერი.
აბა შენ იცი, ვაჟკაცო,
არ დააღონო ერი.

ომში გმირულად დაეცი,
შესძახე ჰერი, ჰერი,
არ შეირცხვინო მარჯვენა,
ახარე წინაპრები.

ქართველო, ხელი ხმალს იკარ
ადექი, ნულარ გძინავს!
არ შეუშინდე მტრის რისხვას,
ჭეჯა-ქუხილს და წვიმას!

გიჟის სიყვარული

გამზირზე მიდის ქალი ამაყი,
ყელმოღერებით, დალალდაშლილი,
თითქოს, ქარია ფაფარაშლილი,
შემზარავია თანაც წარმტაცი.

როგორც დელფოსის ტაძრის იზიდას,
ამოუცნობი სიტყვა მალეღვებს,
რალაც უცნობი ძალა მამღერებს,
მისი მშვენება ისე მიზიდავს.

მიდის და, თითქოს, ცეკვავს ფლამინგოს,
მან დამატყვევა, როგორც დიანამ,
ოჰ, მისი მზერა თითქოს დანაა,
და ჩემი გული უნდა განგმიროს.

უნაზესია მისი თითები,
მაგრამ მაშინებს ვით, ვეფხვის ჭანგი,
ვით ჯოჯოხეთის გრძნეული ჰანგი,
სულს მოეტმასნა შავი ფიქრები.

მარად ჩემშია ის, როგორც ქარი,
რომელიც ჩემს სულს მუდამ თან ახლავს,
მე ისე მიყვარს, არ მსურს დანახვა,
დე, გაქრეს ეს დღე, მოკვდეს ეს ქალიც!

შემკრთალი პატიოსნება

შენ გაიარე მზის სარკის წინ,
როგორც ნარცისმა,
და შეგიყვარდა შენი ტანის
თეძოთა რხევა,
თითქოს მაცდურმა, იდუმალმა
გველმა დაგგესლა,
შეკრთი ანაზდად, ხის წინ მდგარი,
ვით ბალში ევა.
გითრთოდა მკერდი,
ყელს გდიოდა ოფლი ღვარული,
თეთრ ბარძაყებით
და სინაზით დაჩრდილე გედი.
მოგანვა ჟინი,
რომ დაგეცხრო ვნება ქალური,
მაგრამ მოგენტო
სირცხვილისგან უცებ აღმური,
რომ დაინახე
იმ სარკეში თვით შემოქმედი.

ობოლი მარტოობა

დადგა ზამთარი... სულში ყინვამ დაიდო ბინა,
და მწარე სევდამ ჩემი გული დაიდობილა.

აყეფდა ძალლი, მიაჩერდა ვერცხლისფერ მთვარეს...
ცივი დღეების მარტოობამ დამამწუხარეს.

შევჩვილე ჩემს ბედს და იესოს ჯვარზე გაკრულსა,
მომეც ნუგეში, რომ სალბუნად დაედოს წყლულსა.

უცებ ვილაცამ მომაცახა საშინელ ხმითა:
„თვით აირჩიე ეგ ტანჯვის გზა, დამშვიდდე ვითა?“

ყური დავუგდე, მე ხმა იგი, მეუცნაურა,
თურმე ხმა გამცა თვით ჩემივე საბრალო გულმა;

მამ, ვის შევჩვილო, დამნაშავემ, თუ ვსულვარ გულსა,
ახლა შენ გკითხავ, ყინვისაგან დაბზარულ სულსა.

“თვით აირჩიე გოლგოთის გზა, გზა ეკლიანი,
და მოემზადე სანამებლად, ნაიღე ჯვარი.

გვიან ვიცანი, პოეზიავ, შენი ღიმილი,
მაგრამ გვიანზე გვიანია ჩემი ტირილი.

და მეც, ბავშვივით, ახლა შევცქერ ვერცხლისფერ მთვარეს,
ვთხოვ, გამითხაროს სულ პატარა ვინრო სამარე.

დაზამთრებულა... სულში... ყინვას დაუდევს ბინა,
და მწარე სწევდამ ჩემი გული დაიდობილა.

აყეფდა ძალლი, მიაჩერდა ვერცხლისფერ მთვარეს,
რომ მე ობოლი, მარტოობით დამასამარეს.

ია და იამა

ქროლა მაისის ლურჯმა ნიავმა,
ბალში სურნელი მიძღვნა იამა,
სიცოცხლით ტკბობა ვიგრძენ, მეამა,
მაგრამ წამერთვა უცებ სიამე,
შენ რომ გიხილე ბალში, იამა,
დამიწყევლია მე ეს სიამე,
იის სურნელი მოკლა ნიავმა.

*იამა სიკვდილის ღმერთი ინდუისტურ პანთეონში.

სოდომელი ქალის სიყვარული

უყვარდა ერთი ქალი ლამაზი,
თვალეებში კრთოდა ლურჯი ოცნება,
ის იყო მისთვის კერპი არმაზის,
და შორეული ცის საოცრება.

იდგა მდუმარედ გული — ტაძარი,
მაცდურის ღიმილს განუდგა ბერი,
ის ქალი იყო ძალზე ლამაზი,
მაგრამ გარყვნილი, ვით სოდომელი.

ასეთ სიცოცხლეს ველარ გაუძლო,
ბედთან გაყრისთვის დარჩა ეული,
და ვით ხეოფსმა, თან ჩაიტანა,
ის სიყვარული, ვით განძეული.

პოეტი

ზამთარში ხატავს იგი გაზაფხულს,
შემოდგომაზე კი ხატავს ზაფხულს,
ახალ ბუნებას ის ქმნის ღმერთივით,
ლექსებად დაღვრის ნანახს, არნახულს.

ის სინამდვილეს ქმნის მოჩვენებად,
და მოჩვენებას ქმნის სინამდვილედ,
ის იტანჯება, როგორც იესო,
რომ სხვას ცხოვრება გაუადვილდეს.

ხან მოხუცია და ხანაც ბავშვი,
ხან იცინის და ხანდახან ტირის,
ის შეცურდება მღელვარე ზღვაში,
ქალაქებზე ნაწერ ლექსების ტივით.

ის ზღვის ნაპირზე აშენებს სილით
სასახლეებს და ცათამბჯენ კოშკებს,
და ბენვის ხიდზე გადასასვლელად,
ის იცვამს ფეხზე ხალიბურ ქოშებს.

უჩინმაჩინის ქუდს დაიხურავს,
ეხმაურება ლეგენდებს, მითებს,
რომ ქვას შთაბეროს სული ცხოველი,
არჩევს სიტყვისთვის ჯადოსნურ რითმებს.

ხან დაყრუვდება, ხან დამუნჯდება,
ხან დაბრმავდება, როგორც მილტონი,
ანგარებისთვის არ წერს ის ლექსებს,
არ არის სიტყვა მისი ლიტონი.

ის დაიბადა ხალხის გულისთვის,
რომ მათ ცხოვრება გაუადვილდეთ,
ებრძვის წარსულს და ებრძვის მომავალს,
და ებრძვის აწმყოს, ვეფხვს, სინამდვილეს.

* *

ვდგავარ სიცოცხლის გაჩერებაზე
და ველოდები უცხო მეგობარს,
ფეხზე დგომით და გრძელი ლოდინით,
გამომეცალა მუხლებში ძალა.
დღეები მიქრის, როგორც მერანი,
მე კი ლოდინმა ძლიერ დამლალა.

ძრწიან ქარები, კივის ზარები,
ნელა ტრიალებს ძველი წისქვილი,
ვდგავარ სიცოცხლის გაჩერებაზე,
და აგვიანებს ბნელი სიკვდილი.
მინდა, რომ შევხვდე, როგორც მეგობარს,
არ მინდა მასთან დავა-ჭიდილი.
მინდა, რომ შევხვდე, ვით ჩემს ძმადნაფიცს,
გადავეხვიო მამაკაცურად,
არ მინდა, სადმე რომ შემეყაროს,
და თავს დამესხას მუხანათურად.
სადა ხარ, ჩემო ნაზო ზმანებავ,
რად არ მოდიხარ, რად მემალეები,
მინდა, რომ დავტკბე შენი ალერსით,
და დაგიკოცნო ცივი თვალები.

მტანჯავს ამაო ნუთისოფელი,
და გულს მესობა ეჭვის ნემსები,
ჩემი არყოფნა ნუ დაგალონებთ,
სიკვდილის შემდეგ მრჩება ლექსები.

არ გაგიკვირდეთ, რომ მსურს არყოფნა,
მინდა, დავტოვო სოფელი კრული,
მაგრამ მიჯნურის გრძელ მოლოდინში,
კვლავ ფეთქავს ჩემი დაღლილი გული.
მე ველოდები ქალიშვილ სიკვდილს,
რომ საქორწინო ზღვას მივცე ნავი,
ღმერთო, მომგვარე, ვით დედოფალი,
თუ გსურს, რომ შენთან მე დავდო ზავი.

დავშორდი მოშიში

ლოდები ლოდინის ზეციდან მაცვივა,
წყეული სხეულის მანუხებს წამება,
ფრთები ფაფუკი ზეციურთ დასცვივდათ,
დავშორდი მოშიში სიმძიმეს სამებას.

მივენდე დობილებს - ქართა ქიმერას,
ტალღათა ტოტებზე ფერთა სიფითრეს,
ძილში მესიზმრა სიყრმის სიმღერა,
ვიხილე ხილულად სიშორის სიმშვიდე.

დავშორდი მოშიში სიმძიმეს სამებას,
ცრემლების ცახცახით შაოსან სიშიშველეს,
წყეული სხეული დაადნო წამებმა,
ვეღირსე დაღლილი მშვენიერ სიმშვიდეს.

ვიცი ამაოდ გელი

გავიდა რამდენი წელი,
მას შემდეგ, რაც მე გნახე,
მე ისევ ისე გელი,
ცრემლები ალტობს სახეს.
სევდამ დაფლითა სული,
ვიხრჩობი ცრემლის დარდში,
გეძებს შეყრისთვის გული,
ზამთრის ვარდების ბაღში.
ვიცი, ამაოდ გელი,
ვერსად ვერ გპოვებ, ვიცი,
მაგრამ რა იყო დღე ის,
როცა მომეცი ფიცი,
რომ მოხვიდოდი ბაღში,
ერთ მივიწყებულ ხესთან.
მას შემდეგ ცრემლი თვალში,
არ შემშრობია დღესაც.
ვიცი, გაფრინდი სადღაც,
ათოვს ოცნების ვერსაღს,
მარად მტკივნეულ დარდად,
მრჩები, ვერ გპოვებ ვერსად.
ჩემი ოცნება მწველი,
დაეშვა ციდან მიწას,
ღმერთო, ერთ რამეს გვედრი:
ზამთრის ვარდების ბაღში,
ერთ მივიწყებულ ხესთან
წყნარად სიკვდილი მინდა.

ჰიმნი სამარეს

მე დავისვენებ, სამარეს რომ ჩავესვენები,
როდესაც შეწყვეტს ჩემი გული მგზნებარე ფეთქვას,
მდოვრე სისხლისგან რომ დალპება ჩემი ვენები
და ველარ ვიგრძნობ ელვას ცაზე, გრუხუნს და სეტყვას.

მზე გადმოაფრქვევს ნუთისოფელს ელვარე სხივებს,
აბიბინდება მწვანედ ველი ოქროცურვილი,
ობობას ქსელზე მთვარე დაწნავს ვერცხლისფერ მიძივებს,
მე კი არ დამლრღნის გაღვიძების შმაგი სურვილი.

არ შემანუხებს ფიქრი, სევდა, ოცნება, დარდი,
და ვერ შევხედავ ალიონზე ზღვას მოლივლივეს,
ეკალი ამოვა ჩემს საფლავზე, ან იქნებ ვარდი,
ჩემთვის არარად გადიქცევა ეს ყოველივე.

მე ვერ გავიგებ ჩემ საფლავზე მშობლების ქვითინს,
ოდეს ცრემლებით დასველდება მიწა ფხვიერი,
ვერ გავიგონებ მე მიჯნურის გულსაკლავ ტირილს,
ვერ შემამინებს მტერი ჩემი, შმაგი, ცბიერი.

და წელიწადის ოთხი დროის მონაცვლეობით,
ისევ იბრუნებს ბედის ჩარხით დედა ბუნება,
მზეს წვიმა შეცვლის, წვიმას თოვლი,
თოვლს კი ისევ მზე,
მე კი ვერ ვიგრძნობ სამარეში ჟამთა ბრუნებას.

ვერ შემაცივებს თოვლი, ყინვა და ზამთრის სუსხი,
და არც ივნისში მომინდება ცაცხვების ჩრდილი,
თუ გინდ, სიკვდილიც რომ მომადგეს მეორედ უტყვი,
ჩემი სხეულის ველარ ვიგრძნობ საშინელ ტკივილს.

და არ დამწყდება განვლილ წლებზე გული ამაოდ,
ვერ ვიგრძნობ შიმშილს, არც მარხვაში ვიქნები მთვრალი,

არც ზიარება, არც ცოდვების გამხელა მღვდელთან,
რადგანაც ჩემში სინანული იქნება მკვდარი.
და არ შემრცხვება, რომ დავფარო სიშიშვლე ჩემი,
არ დამჭირდება საცვლები და განბავა ნყალში,
სამარის იქით ვერსად წავა დახრული ძვლები,
მკვდრეთით მეორედ ვერ აღვდგები მიწაზე, ხალხში.

იქნებ სამოთხე არ არსებობს, არ არის ღმერთი,
და რელიგია მხოლოდ ბრბოსთვის არის შექმნილი?
სიკეთისთვის, თუ ავისათვის დღეს მიძგერს გული,
ეს სულერთია, ვარ სიკვდილის მაინც ტყვედქმნილი...

და მინის შვილი, ისევ მიწას დავუბრუნდები,
ოდეს სისხლისგან დაიცლება ლურჯი ვენები,
როდესაც შეწყვეტს ჩემი გული მგზნებარე ფეთქვას,
დასვენებული ბნელ სამარეს ჩავესვენები.

იანვრის იები

იდგა ზამთარი, მინას ეცვა თეთრი სამოსი,
თეთრი გვირგვინი თავზე ედგა ზამთრის დედოფალს,
ვერხვის ტოტებში წრწოდა ქარი გააფთრებული,
მომაკვდავი მზე სხივებს ჰფენდა ზანტად ბუნებას.
ყინვა ბრწყინავდა ვერცხლისფერად მთვლემარე მთებზე,
გაყინულიყვნენ მდინარეები, ქვად ჰქცეოდა სამყაროს სახე,
გარინდულიყო ყრუ სიკვდილი დაუნდობელი
ყინვით და სუსხით.

ტყე იყო მკვდარი, გარინდული და იგი ჰგავდა
ჩონჩხების გროვას...

ვილაცა მოდის ეულ ბილიკზე,
თავჩალუნული თრთის და ცახცახებს.
ცაცხვის ტოტებში წივის ქარი გაშმაგებული
როკავს და ბორგავს.

სადღაც შორიდან იმ ქარს მოაქვს მგლების ყმუილი,
ტყის თავზე ზეცა გაბზარულა, ვით ძველი სარკე.
გადაიფრინა ყორანმა და დასჩხავლა მწარედ,
ხეთა ტოტებში წივის ქარი, ქარი აფთარი.
გოგონა მოდის თავდახრილი და მთლად ცახცახებს.
ძონძებით არის შემოსილი საბრალო გოგო,
ჰოი, რას ვხედავ:

მშვენიერება შემოსილა სილარიბეთი
და სილამაზეს მწუხარება შეჰკედლებია.

უცებ შეჩერდა პატარა გოგო და დაიხარა ეკლიან ბუჩქთან.

– საიდან გაჩნდით ამ ზამთარში, მარქვით, იებო?
თქვენ მე მაგონებთ კაემანში გაშლილ სიხარულს,
თქვენც ჩემნაირად გჩაგრავთ ბედი მიუსაფარი...
რამ გაგახარათ ამ ზამთარში, ნაზო იებო?!

თქვა და გაუყვა გზას გოგონა ლურჯი იებით.
მომაკვდავი მზე სხივებს აფენს ზანტად თეთრ არეს,
ხეთა ტოტებში წივის ქარი გააფთრებული,
სადღაც შორიდან ისმის მგლების ავი ყმუილი,
გოგონა მიდის თავდახრილი და მთლად ცახცახებს.
–მალე სოფელიც გამოჩნდება და ჩემი ქოხიც,

თუმც ეულ სახლში კაციშვილი არ მიმელის
მდუმარების და სამარისდარ სიცივის გარდა.
თუმც მაინც ჩემი კერა არის, ჩემი ქოხმახი,
მიცდის ბუხარი ჩანაცრული, ჩანავლებული,
ქონის სანთელი მთლად დამდნარი ობოლ ცრემლებად,
ცივი საწოლი, როგორც კუბო შიშისმომგვრელი,
ჭერი გახსნილი, დაბზარული, და შეჭვარტლული,
ოჰ, როგორც აკვანს, ისე არწევს მას მძლავრი ქარი.
ძუნწო ცხოვრებავ! ჩემთვის ღიმილიც არ გემეტება,
ნაზო იებო, თქვენ რა გინდათ იმ წყეულ ქოხში?
იქ თქვენი ხილვა უფრო მომგვრის სულში კაემანს,
მაღე დაჭკნებით იმ ნესტიან მძიმე ჰაერში.
არა, იქ ბინას ვერ დაგიდებთ იმ საზარ სახლში.
ბრმაო ილბალო! ეჰ, რად მწირავ ასე უწყალოდ,
სიყრმის კვირტებიც არ გამშლია და უკვე ვჭკნები.
მე არ დავმტკბარვარ სიყვარულის ტკბილი ნექტარით,
ბედნიერება გაზაფხულით ჯერ არ მწვევია,
არც შემოდგომის მიკრეფია მე სიხარული,
სიყრმის კვირტები არ გამშლია და უკვე ვჭკნები.
მითხარ, უფალო, რა მაქვს ბარალი, რა დავამავე?!
რად მომავლინე ამ ქვეყანას მწუხარებისთვის?
სჯობს სხვას ვაჩუქებ ამ ნაზ იებს, სხვას გავახარებ,
დაე, სხვა იყოს ბედნიერი ამ საწუთროში.
აგერ სოფელიც, აქვე მოჩანს მყუდრო სოფელი,
მომაკვდავი მზე სხივებს აფენს ბოსლებს და სახლებს,
ხეთა ტოტებში წივის ქარი გააფთრებული,
გოგონა მოდის თავდახრილი და მთლად ცახცახებს.
—იანვრის ია, იანვრის ია, აი, იები!
აჰა, იები, სხვას აჩუქეთ, სხვა გაახარეთ,
ჰეი, ყმანვილო, გამომართვი, არ გსურს იები?!
წაილე სახლში, დედას მიართვი, და გაახარე,
ფული არ მინდა, ისე მოგცემ, ჰა, ნუ გრცხვენია.
იანვრის ია, იანვრის ია, ნაზი იები...
—არ მსურს, გოგონავ, მე რად მინდა ეგ ყვავილები,
ვის მივუტანო, ვის ვაჩუქო, ვინ გავახარო?
დედა არა მყავს, დედინაცვალს კი არ მივუტან,

მას ძუძუს ნაცვლად ჩემთვის შხამი უწოვებია,
ან დას რად უნდა ეგ იები, ნაზი იები,
რადგან სინაზე დაშრობია, ვით ნაკადული.
განა კეკლუცებს ყვავილებით მოხიბლავს ვინმე?
მათ არ უჩქროლებთ გულს ხალისით მინდვრის ყვავილი,
თუ გსურს მათ თვალში რომ ბრწყინავდეს ბედნიერება,
ან სიხარულით, აღტაცებით რომ გიცქეროდნენ,
უნდა მიათვა სამკაული, ოქროს საყურე,
ანდა ნამცხვრები გემრიელი, ტკბილი ნუგბარი,
აი, რად არ მსურს მე, გოგონავ, შენი იები,
ვის მივუტანო, ვის ვაჩუქო, ვინ გავახარო?
არ მყავს მიჯნური, მე მარტო ვარ მიუსაფარი,
ჩემს მწუხარებას ყვავილები ვერ ანუგეშებს.
არა, არ მინდა, მე არ მინდა ნაზი იები -
უთხრა და შარას თავდახრილი გაჰყვა ყმანვილი.
მომაკვდავი მზე სხივებს აფენს ბოსლებს და სახლებს,
ხეთა ტოტებში წივის ქარი გააფთრებული.
გოგონა კი დგას სიცივეში და მთლად ცახცახებს,
და გაიძახის – იანვრის იები, იანვრის იები, იანვრის იები!
წაიღეთ იები, სხვას აჩუქეთ, სხვა გაახარეთ!
ჰეი, თქვენ ძიავ, გამომართვით, არ გსურთ იები?!
ფული არ მინდა, ისე მოგცემთ, უბრალოდ გჩუქნით,
წაიღეთ სახლში, ცოლს მიაართვით, გაუხარდება.
– რად მინდა ია, ჩემო კარგო, ან თუნდაც ვარდი,
ოჰ, რომ იცოდე დღეს ჩემს გულში რა ქარ-ცეცხლია,
ლუკმა პურისთვის დამიგდია ბეჩავს ოჯახი,
შია ჩემს იმედს, ჩემს ძეს შია, ტირის საბრალო,
მისი გულისთვის ამ ყინვაში დავეხეტები,
რად მინდა ია, ჩემო კარგო, ანდა ვარდები,
ვის მივუტანო, ვის ვაჩუქო, ვინ გავახარო?!
ეგ ყვავილები ცოლს მივართვა? ქალს - ეშმას დობილს?
მის გულს ხომ ნისლი სამუდამოდ შემოხვევია,
ვერ ჩაიხედავ, ვერ გაიგებ მის ფარულ ფიქრებს,
დღეს რა ახარებს, ხვალ რა უნდა და ზეგ რაზე სწუხს,
ოცნება მისი სხვაგან დაქრის, სხვის ხილს შენატრის,
თუ გაუჭირდა, მიზეზს ეძებს, რომ მიგატოვოს,

წამსვე გაგწირავს, გილალატებს, ცილსაც დაგწამებს
და სიყვარული მისთვის არის მხოლოდ ალერსი.
სახლის სინმინდეს მაშინ იცავს, როცა არ შია,
პატიოსანი მაშინ არის, როცა თვითონ სურს,
მისთვის სიმართლეს ჩირის ფასი არა აქვს, თუ კი
თავის ნებას და თავის სურვილს არ შეისრულებს.
ოჰ, რომ იცოდე დღეს ჩემს სულში რა ქარცეცხლია!
შია ჩემს იმედს, ჩემს ძეს შია, ტირის საბრალო,
რად მინდა ია, ჩემო კარგო, ან თუნდაც ვარდი,
ეგ ყვავილები ცოლს მივართვა? ქალს - ეშმას დობილს?!
მის გულს ხომ ნისლი სამუდამოდ შემოხვევია.
ვერ ჩაიხედავ, ვერ გაიგებ მის ფარულ ფიქრებს,
დღეს რა ახარებს, ხვალ რა უნდა და ზეგ რაზე სწუხს.
არ მინდა არა, ჩემო კარგო ია და ვარდი,
ეს თქვა კაცმა და უმაღ სადღაც გაუჩინარდა.

რა უსიცოცხლო, უსინათლო, დაღლილი მზეა,
ხეთა ტოტებში ქარი წივის, ქარი აფთარი.
გოგონა კი დგას სიცივეში და მთლად ცახცახებს,
კვლავ გაიძახის – იანვრის ია, იანვრის ია, იანვრის ია!
წაიღეთ ია, სხვას აჩუქეთ, სხვა გაახარეთ!
ფული არ მინდა, ისე მოგცემთ, უბრალოდ გჩუქნით.
ჰეი, გოგონავ, გამომართვი არ გსურს იები?
იანვრის ია, იანვრის ია, იანვრის ია,
ფული არ მინდა, ჰა, წაიღე, უბრალოდ გჩუქნი.
საქმროს წაულე ლურჯი ია, გაუხარდება.
– არა მყავს საქმრო და არც მინდა, რომ მყავდეს იგი.
კაცმა არ იცის, რა ვარდი და ან რაა ია,
მისთვის ერთია ყველა ქალი, თუა ლამაზი,
სინდისის ქენჯნას კაცის გულში არააქვს ბინა,
სამ ქალს შეჰფიცავს სიყვარულს და არც კი შერცხვება,
კაცი ქალებზე მონადირე ავი მხეცია,
ან სიყვარული სადღა არის, ჩემო დაიკო?!
ადამიანის გულში იგი გარდაცვლილია,
ამაში ბრალი მგოსნებსა აქვთ, სულით შეშლილებს,
ლექსი ხომ ხანჯალს ემსგავსება პირბასრ მახვილებს,

მათ კი სიყვარულს ისე უმღერეს, ვიდრე არ მოჰკლეს,
ვიდრე ლექსებით არ განგმირეს ეს ნაზი გრძნობა.
არა, ძვირფასო, მე არ მინდა ლურჯი იები,
არ ვარ ტრფიალი ყვავილების, არ მინდა ია!"
ეს თქვა და სწრაფად გზას გაუყვა უცნობი გოგო.
– მინდოდა ვინმეს რომ წაეღო ეს ყვავილებით,
მაგრამ უიღბლოს უფრო ჩაგრავს წუთისოფელი,
ბედმა თუ ერთხელ დაგაჩოქა, ველარ ადგები,
ოჰ, ეს იები მე რად მინდა, რაში მარგია?!
უცებ გოგონამ მოისროლა შორს ყვავილები,
და გზას გაუყვა გულჩამწვარი ცივი ქოხისკენ.
მომაკვდავ მნათობს გადაეფარა ღრუბელთ სუდარა,
და ციდან თოვლი წამოვიდა ლურჯი, ირიბი,
ხეთა ტოტებში წივის ქარი, ქარი აფთარი,
და ფარფატებენ ქარში მთვრალის როკვით ფანტელნი,
უცებ, გამოჩნდა შარაგზაზე ეტლი რაშებით,
ნელ-ნელა მოდის, უჭირს ალბათ, სვლა გაბედულად,
ზედ ზის მოხუცი, წმინდა ბერი, თავჩაქინდრული,
ხანგამოშვებით მხნედ შესძახებს წინ, წინ, წინ გასწით,
ხეთა ტოტებში წივის ქარი გააფთრებული,
მზეც კი აღარ ჩანს, ის ღრუბლებს ჰყავთ დატყვევებული.

ანაზდად ბერმა შეაჩერა რაშები გზაზე,
დაიხარა და წამოკრიფა ლურჯი იები,
მან კვლავ შესძახა: წინ, წინ გასწით, წინ - გაბედულად!
ხეთა ტოტებში წივის ქარი, ქარი აფთარი,
და ფარფატებენ ქარში მთვრალის როკვით ფანტელნი,
მიქრიან რაშნი ჟინდამთვრალნი, ფაფარაშლილნი,
უკან კი კვალებს თოვლი ავსებს ქრება ნაკვალი.
ხეთა ტოტებში წივის ქარი, ქარი აფთარი,
და ფარფატებენ ქარში როკვით მთვრალი ფანტელნი.
აგერ, გამოჩნდა სასაფლაო, მკვდართა საუფლო
სად განურჩევლად განისვენებენ ცოდვილ-მართალნი,
აი, საყდარიც აგებული ღვთისმშობლის მიმართ
თითქოს აჭრილა ზეცისაკენ მხურვალე ლოცვით.
ბერმა რაშები დააკა, შეჩერდა ეტლი,

და ძირს ჩამოხტა წმინდა მამა იებით ხელში,
საყდარ-საფლავზე ქარი დაჰქრის გააფთრებული,
და ფარფატებენ ქარში მთვრალის როკვით ფანტელნი,
სათნოდ პირჯვარი გარდისახა, ახედა ზეცას,
და მოკრძალებით შეაბიჯა მან ღვთის ტაძარში.
მუხლმოიყარა, ეთაყვანა, ჯვარცმას შეეხო
ღვთის სადიდებლად გახსნა ბაგე დადუმებული.
– დიდება შენდა, მეუფეო, მკვიდრო ზეცისა,
დიდება შენდა, ქრისტე ღმერთო, დიდება შენდა.
უკეთურთაგან დამიფარე გლახაკი, მწირი,
ნუ მისცემ ბოროტს სულსა ჩემსა დასატანჯველად,
ნუ მიმცემ ეშმას ჯოჯოხეთის ცეცხლში რომ დამწვას.
შეგთხოვ, უფალო, შეისმინე ვედრება ჩემი
სასუფეველი დაუმკვიდრე ანგარდაცვლილთა,
ცოდვით გონება გაუნათე და მოაქციე,
რათა შეუდგნენ გზასა შენსა ჭეშმარიტების,
მოგვეც მშვიდობა, მეუფეო, მიწასა ზედა,
ჩემი სამშობლო კურთხეულ ჰყავ ან და მარადის,
ან და მარადის უკუნითი უკუნისამდე.
დაფარულია შენი სიბრძნე ჩემთვის, ძლიერო!
და მე ვერ ვხვდები, რად ახარე ია ზამთარში,
მაგრამ ეს ია მე მაგონებს ჩაგრულ სიმართლეს,
ოდეს ჯვარს გაცვეს, მეუფეო, ოდეს ჯვარს გაცვეს!
ზამთრის იები საკურთხეველზე დაანყო ბერმა,
და შეჰლაღადა ხელაბყრობით მუხლმოდრეკილმა
„– დიდება შენდა, მეუფეო მკვიდრო ზეცისა,
დიდება შენდა, ქრისტე ღმერთო, დიდება შენდა!”

იდუმალმა ანგელოზმა

ქარი ქროდა და ზეცაც ქარს ბანს აძლევდა მქუხარეს
და ფიალა ქართლის დედის სევდის შხამით აივსო,
იდუმალმა ანგელოზმა ჩამჩურჩულა მნუხარედ,
რომ თბილისმა თურმე ღამით მტკვარში თავი დაიხრჩო.

ახლა რა ვქნა, ობლად შთენილს, ვილა მითხრას ნუგეში?!
ვინ ჩამიკრავს ნაზად გულში, ვინ დამიწნავს მე გვირგვინს?
შენ შეშლილი სახით დარჩი ჩემი თვალის გუგებში
და შენს ვარდთა სურნელებას ველარა ვგრძნობ
ჩემ ირგვლივ.

ვინ გაიგებს, თუ რა სახით დღეს მეზმანე, თბილისო,
თითქოს იწვი მზის სხივებზე, ჩრდილში ყოფნა გწყურია,
შენ ჩემს გულში ამოზრდილო, პანანინა ტირიფო,
გეძებ, გეძებ ცრემლის ზღვაში, ჩემო დიოსკურიავ.

მეთულუხჩე აღარ ყვირის,
მწვანილს ვინლა ატარებს,
მომენატრა ხმაც კი ვირის,
მანვნებს რომ დაატარებს.

ველარ ვხედავ მე ფიროსმანს
მტკვართან ფერად ფუნჯებით,
სადლა არის იაშვილის
მთები, როგორც თუჯები.

და შეითანბაზრის ახლოს
დილის საარს ვერ ვუსმენ,
თათრის ფოლორცს აღარ სტუმრობს
დღეს რუმბივით მედუქნე.

იეთიმ გურჯის სახლის კარზე
ლექის კვალი გამქრალა,
ან სად არის გრიშაშვილი?
გაიყოლა ამქარმა.

არც აშული აღარა ჩანს,
ერთ დროს ჰანგის ქარბუქი,
გოგლაურას დავინყნია
გზები ძველი ხარფუხის.

ნარიყალას ახლა სულ სხვა
ლექი ხავსად ედება,
ტიციანის წითელ მიხაკს
აღარ ეიმედება
იმ მგოსანის ერთხელ თქმული,
თქვენ თუ გახსოვთ, წამებო,
შფოთიანი ტფილისი -
პოეტების სამეფო.

იდუმალმა ანგელოზმა ჩამჩურჩულა მწუხარედ,
რომ თბილისმა, თურმე, ღამით მტკვარში თავი დაიხრჩო.
და ცრემლები ქარს მიჰყვება, ზეცაც ჭეჭავს მქუხარედ,
ველარ ვპოვე გულის სატრფო, სული სევდით აივსო.

ლილივით აწყდა

ლილივით აწყდა შენი ხსოვნა
ჩემ მრუდე წარსულს,
მკერდგაღელილი ახლა ქარში
ვმეგობრობ მარტთან,
თვალს ვერ ვუსწორებ სინანულით
მზეს, ზღვასთან ჩასულს,
სადა ხარ მარტა!

ცივია ეს დღე,
როგორც მკვდარი მეგობრის ხელი,
უკანასკნელად სხივმა ტუჩთან
გაბზარა სევდა,
ბალის კარებთან ვდგავარ
როგორც ვინმე თვითმკვლელი,
მიხსენი დედა!

რკინიგზის სადგურიდან მიწისქვეშა გადასასვლელში ჩავედი. გვირაბში ვაჭრებს დახლები დაედგათ და თამბაქოს ყიდდნენ. რამდენიმე ვაჭარი შეჯგუფებულიყო დახლთან, თან იცინოდნენ და თან ერთხმად ყაყანებდნენ „ჰე, მიდი, დაუკარიო“. მათ სიცილში დაცინვა და სიბრალოლი ერთმანეთში გადანულიყო. რაკი ცნობისმოყვარე გახლავარ, წამით შევეყოფი და მათ მივაცქერდი. ვაჭრების შუაში მოხუცი კაცი იდგა, მის თეთრ თმა-წვერს ყვითელი ფერი გადაჰკრავდა. წყლიანი სევდიანი თვალები კიდევ უფრო მეტად შესაბრალისა იერს სძენდა. ძალზე გახუნებული პიჯაკი და შარვალი ემოსა. ფეხზე დაგლეჯილი, დახეული ფეხსაცმელი ეცვა და ხელში ზურნა ეჭირა. თითქოს მის ქუჩყიანი თითებიდან წარსული სინატიფე მკვეთრად გამოკრთოდა. მოხუცმა არაყი გადაჰკრა და ზურნა ბაგესთან მიიტანა. მე რამდენიმე ნაბიჯი უკან გადავდგი, კედელთან ჩავიმუხლე და სმენად ვიქეცი. ეხლა შევეცდები გადმოვცე რა განვიცადე. (მომიტვეთ, ჩემო მკითხველნო, ლექსის დიდი პროლოგისათვის)

მეზურნე

რა დამავიწყებს იმ მეზურნის სევდიან თვალებს, ღანვზე ცრემლები უბრწყინავდა, ვით წამი დილის, ზურნის ჰანგები აღვიძებდა შორეულ დარდებს და წარმოსახვით აცოცხლებდა უძველეს თბილისს. მამა დავითის ზარების ხმა მოჰყვება სიოს და მას თან ერთვის ქაშუეთის ზართა ტირილი, თითქოს ბანს აძლევს მათ სიონის დედა ზარები და მეჩეთიდან ისმის მოლას გრძელი ყვირილი. დილის ჟუჟუნა წვიმა მოდის და ქუჩას ნამავს, ნისლი იშლება, მზე ზეცაზე ანათებს მკრთალად, შავმანდილიან მემანვნის ხმა თიხისას მოჰგავს, ხმა მენავთისა, ჩახლეჩილი, აყრუებს ქალაქს. ხის აივნებზე სპარსულ ხალიჩას კნეინა ბერტყავს, მოკირწყლულ ქუჩას მიუყვება ყარაჩოღელი და კინტოები ფეხმსუბუქად უკან მისდევენ. როს შეამჩნევენ ღია სარკმელში მდგარ ქალბატონს, დარბაისლურად ბოხობს იხდის უმაღ ყოველი.

დადლილ აქლემთა ქარავანი ზართა ჟღარუნით,
საპალნიანი ვირები და ცხენთა ამქარი.

მოინევს ტალღად ბაზრისაკენ დიდი ხმაურით,
მყიდველიცა და უსაქმურიც, ძუნნი ვაჭარიც,
ალებს დარაბას მჭედელი და დალაქი - ზანტად
და ღიპიანი მიკიტნები ხსნიან დარაბებს.

ყველა ოსტატი თავის შრომით არის გართული.
მოგაგონებენ ლამაზ სკასთან ზუზუნა ფუტკრებს,
და ჰა, მოაწყდა ხალხის ტალღა ქუჩიდან ბაზარს,
ატყდა ხმაური, ღრიანცელი, აყალმაყალი,
ვინ სიტყვას ასჯერ იმეორებს და კიდევ ასგზის
და დუღს სიცოცხლე, ვაჭრობა და არის ყაყანი.
ვინ გინდათ თქვენ, რომ არა ნახათ ამ დიდ ბაზარში,
რუსი, ფრანცუზი, ინგლისელი, ბერძენი, თურქი,
ქართველი, ოსი, ინდოელი, ჩეჩენი, სპარსი,
და არ აწუხებს აქ არავის სხვადასხვა რჯული,
მთავარი არის აქ ბაზრობის იაფი ფასი.

არა, არ წყდება, ხალხის ისევ მოინევს ტალღა,
უფრო გახშირდა ხმაური და მიეთ-მოეთი,
თან შეწყდა ნვიმა, მზე ზეცაზე აცურდა მაღლა
და ცეცხლის ალში გაეხვია მთელი ქალაქი.

თითქოს ვიგრძენი, რომ შედედდა ჰაერი წამით
და გაიჟღინთა ნივრის, ხაშის, ლავაშის სუნით.
„ქორფა მწვანილი, ჰა, ბოლოკი“ ჰყვირის ვაჭარი,
კაცს მოგინდება, რომ შეჭამო მაძღარსაც გულით,
ერთ დუქანთან კი წინ დაუდგამთ დიდი მაყალი,
შამფურზე შხივის კალმახი და თიკნის მწვადები,
ღვინო დოქებით შემოუდგამთ, გათრობს სურნელი,
მუხის ტაბლაზე გაუშლიათ სუფრა-ზალაპარი.

მოხუცის მუხლზე გულამოსკვნით არღანი ტირის
და მეზურნენი აკვნესებენ სევდიან ჰანგებს,
ფიალით ხელში სადღეგრძელოს ამბობს თამადა
„მოდი, ამ თასით გაუმარჯოს ჩვენ დედა თბილისს,
ვინ იცის, კიდევ გაჭირვებას გაუძლებს რამდენს...“
შესვა ფიალა იეთიმ გურჯმა, თავდახრით ტირის
და მეზურნენი აკვნესებენ სევდიან ჰანგებს.

ბაზარში ისევ ისმის ხალხის ხმაური დიდი
„თქვენ ამ ხალიჩას, ამ აბრეშუმს, ამ ჩითს და ატლასს,
ამ ვერცხლის ხანჯალს,
ოქროს ყელსაბამს რამდენად ჰყიდით?“
ბაზარში კი კვლავ ხმაურია აყალ-მაცალი,
მთანმინდის ბერმა გადმოხედა ქალაქს და უცებ,
უცებ შეჰყვირა: “ვხედავ ახლა ცეცხლის ალში
გახვეულ თბილისს”
ამ დროს ქალაქის გარეუბანში და ხეივანში
გასაოცარი იყო სიგრილე,
გულს ამშვიდებდა შადრევნები დაჩრდილულ ბაღში.
და სეირნობდნენ ახალგაზრდა დარდიმანდები
მჯდარნი ეტლებში, დიდ ხეივნებში,
ხოლო თბილისი კი იწვოდა მზის ცეცხლის ალში,
მტკვარს სიბერისგან აღარ შეეძლო, ზვირთთა გუგუნნი
მას ამძიმებდა წინაპრების სისხლი და ცრემლი,
მტკვარი დაღლილი, გადაღლილი, ჩუმი დუღუნით
მიდიოდა და თან მიჰქონდა ათასი წლები.
წყლის დაღლილ მკერდზე ყარაჩოღლებს დაედგათ ტივი,
იქაც ზურნა და საზანდარი მწარედ ტიროდა,
სადღეგრძელოებს ბაიათებით კითხულობდნენ
ყარაჩოღლები,
ხელიდან ხელში ღვინო თასით გადადიოდა,
და დრო დიოდა, დრო მიჰქროდა, დრო მიდიოდა,
მზე გადაღლილი დასავლისკენ გადიხრებოდა
და ფიროსმანი მდგარი მეტეხთან
მშვიდად ხატავდა ქალაქის ხედებს.
ძველი თბილისი გაეხვეოდა ვერცხლის საბანში
და ნაზი სიო შეარხევდა თავდახრილ ვერხვებს.
მეზურნე ისევ აკვნესებდა ზურნას საბრალოდ
გულში ჩამწვდომი იღვრებოდა ჰანგები მწველი,
ვინ იცის, იქნებ მისტიროდა უძველეს თბილისს,
ვინ იცის, იქნებ სხვა წუხილით სდიოდა ცრემლი.
რა დამავინყებს იმ მეზურნის სევდიან თვალებს,
ღანვებზე ცრემლი უბრწყინავდა, ვით ნამი დილის,
ზურნის ჰანგები აღვიძებდა შორეულ დარდებს
და წარმოსახვით მე ვხედავდი უძველეს თბილისს.

მწუხარე თვალებს ტრიოლეტი

მწუხარე თვალებს, თვალებს უძილოს
უპეში ჩასდგომია ცრემლების მორევი.
სევდა სიყვარულის აღმწოთებს უძირო...
მწუხარე თვალებს, თვალებს უძიროს.

ციური სიცივე დარდს ყინავს უიღბლოს;
დარდს-ობოლს, ფარულად წამნამთა მოლებში.
მწუხარე თვალებს, თვალებს უძიროს
უპეში ჩასდგომია ცრემლების მორევი.

დედავ მიმლერე

მიმლერე, დედავ, ნანა,
მზე, ბალახი და ნამი.
ჩემი ბავშვობის ხანა...
უსპეტაკესი ნამი,

შველი, ია და ვარდი,
უმნიკვლოების ხანა.
დღეს ჩემს გულს, იავარქმნილს,
უმლერე ნანი-ნანა.

სისხლი, სიკვდილი, დანა,
ლურჯ პერგამენტებს შლიდა.
დედი, მიმლერე ნანა,
რომ დამეძინოს მშვიდად.

ძილში ბაგეზე ღიმილს
ჩემი ბავშვობა ეგრძნოს,
მიმლერე ნანი ნანა,
როგორც მიმლერდი ერთ დროს,

დედავ, მიმლერე ნანა,
მზე, ბალახი და ნამი,
ჩემი ბავშვობის ხანა...
ნანა, ნანინა, ნანი.

ისევ შენ მაგონდება

ლურჯი ცრემლის ბროლები
წამწამებზე მოება,
ისევ შენ მაგონდება,
როგორც ძველი პოემა.

მზეს ღრუბლები დასცილდა,
ამოვარდნენ ქარები,
რად მიცქერდნენ საშინლად
ეგ ლამაზი თვალები.

აგერ ხეზე ბუდეში
ჩიტთა ჟრიამულია,
გულს მოუნდა ნუგეში,
სულს ლაჟვარდი სწყურია.

მონატრება ამგვარი
ჯერ არასდროს მიგვრძენია,
რასაც არ აქვს საზღვარი,
იქ მარადის ნისლია...

ლურჯ ცრემლების ბროლები
წამწამებზე მოება,
ისევ შენ მაგონდება,
როგორც ძველი პოემა.

ფერშეცვლილი ქალაქი

მე ზესტაფონის ქუჩებში მისურს ვიხეტივლო,
ჩემი ქალაქის სიყვარულში დავლიო სული,
რომ ჩემი ყრმობა, მის ქუჩებში გატარებული
დღეს მოგონების სკივრში იყოს სულგანაბული.

ჩემი ჭადარი, ჩემი ცაცხვი, ჩემი ნაძვები –
ეს მოგონება ყვითელია, როგორც გვირილა.
მასსოვს ზაფხულის უდაბნოში ზამთრის ქალაქი,
ოდეს მე ანბანს მასწავლიდა შავი ყვირილა.

რა ხანია ფერი იცვალა ჩემმა ქალაქმა,
ცაცხვი გამხმარა
და ჭადარი ჭლექიანი ბოლმით ხრიალებს,
ზოგი მომკვდარა, ზოგიც აქვე უკვე სულს ღაფავს
და დედამინა ძველებურად ისევ ტრიალებს.

ყველა შეეცვლილა, იმათ სახეს ნიღბები ფარავს,
ველარ გავიგე წისქვილის ქვა საით ტრიალებს,
ფერი იცვალა რა ხანია, ჩემმა ქალაქმა,
მე, ისევ ბავშვი მოგონებით, მის ქუჩებში
დავხეტივლო.

კავკასიონის არწივი

თითქოს შეგუბდდა ჰაერი და შედედდა შუქი,
წვიმას აპირებს, თუმცა ჯერ არ წვიმს,
კავკასიონის ნათელ მყინვარზე
ჩასძინებოდა შავფრთიან არწივს.

ეს იყო ძილი, არა, უფრო ეს გავდა თვლემას,
იყო ამ ძილში ღვთაებრივი იდუმალ კდემა,
უცებ შეინძრა, შეფრთხილდა დიდი ფრინველი,
გაშალა ფრთები და ზეცაში მოხაზა რკალი.
მის წინ განერთხა — უვრცესი ველი,
აქუხდნენ მთები და შესძახეს, - ჰა, მომავალი,
დაე, იცოდე, დღეს ყორნების ჟღერის დღე დგება,
იფრინე, მეფევე, შენ გეკუთვნის თავისუფლება!

* *

მზეს ამოსვლა დაავინყდა,
როცა შენ დაგინახა,
ჩემზე ძლიერ რომ ანათებ,
შეგეკითხა — ვინა ხარ?

თუმცა შენ სიტყვა არ უთხარი,
მიანათე თვალები,
შენი ეშხით მზე დაიწვა,
ღანვს ედინა ღვარები.

მზეზე ტურფავ, სულზე კარგო,
თმადანწულო ვაზითა,
მინდა, ზეცა მიმოვქარგო,
შენი სილამაზითა.

ფიროსმანის ნახატი ხარ,
ნუკრი, ყელმოღერილი,
ავთანდილის ბარათი ხარ,
სატრფოსთან მიწერილი.

რას გადარო ქვეყნად, სულთქმავ,
ხარ დემონის ასული,
ვით ამ ლექსის ამოსუნთქვა,
ვით წერტილი დასმული.

მზეს ამოსვლა დაავინყდა,
როცა შენ დაგინახა,
ჩემზე ძლიერ რომ ანათებ,
შეგეკითხა — ვინა ხარ?

თუმცა შენ სიტყვა არ უთხარი,
მიანათე თვალები,
შენი ეშხით მზე დაიწვა,
შანთავს ტრფობის ალები.

ლურჯი დარაბა

თეთრი ფარდები ჩამოეშვა სულის სარკმელზე
და დაიხურა ოცნებების ლურჯი დარაბა,
მოულოდნელად მიატოვე ჩემი კოშკები,
ეს იყო ჩემთვის ტრაგედია, მუზის დაკარგვა.

უცებ დაიმსხვრა ჩემი გული აღმასის ყუთში,
დავრჩი მე სევდით შეპყრობილი, ლამის შეშლილი,
ოჰ, როგორ მინდა, დაგივინყო, მაგრამ ამაოდ...
ისევ გაბრწყინდი შენ ჩემს ლექსში, ძვირფასო ლილი.

ერთხელ ფარულად მოვიპარე შენი ღიმილი,
შირაზის ვარდის სურნელებად ჩემს სულს ვაღვარე,
ცეცხლმოდებული ჩავანვინე შროშნის კუბოში,
და დაფრულად ის ჩემს გულში დავასამარე.

თეთრმა დემონმა დამაფარა ბინდის სუდარა,
ჯვართან ბეჭედი ქარს მიქონდა ვარდით ფენილი,
ოჰ, მაპატიე, მე სიყვარული ვიცი უთქმელი,
და ვერასოდეს ვერ გითხარი — მიყვარხარ, ლილი...

თეთრი ფარდები ჩამოეშვა სულის სარკმელზე,
და დაიხურა ოცნებების ლურჯი დარაბა,
მზის საყდრის იქით ჩემს ქვეყანას მე მოვაშურე,
ვარდის სურნელი როცა ცაზე ალად ავარდა.

შემოდგომის ფრაგმენტი

საესე მკერდი ქალწულის, მოვიდა შემოდგომა,
მზემ ნაწნავში ჩანწული ვაზი შეაოქროვა.
დიონისეს ნაწური აქაფდა და ატოკდა,
ბროწეულებს სიცილი უნებურად წამოსკდათ.

ხილეული უტკბესი მომწიფდა და დაბრძენდა,
დღეს მოაკლდა ნათელი, ღამე ბნელით გაგრძელდა.
სექტემბრის სარეცელზე ტყე, ორსული, გაშიშვლდა,
და, ღვთისაგან ნაბოძი, ფერთა გამა დაცვივდა,

მდელომ ფერი იცვალა მონავარდე ქართა,
ყვავილების ფურცლები მერცხლებს გაჰყვა, გაფრინდა.
ზაფხულის სურნელება დაინწრა ნისლებად,
დაღლილი შემოდგომა ზამთრის ბილიკს მიჰყვება.

ასე ქრება ოცნებაც ჩემი შენსკენ მავალი,
როგორც შემოდგომის დღე მოკლე და სწრაფმავალი.
გაღვიძების ლოდინში ეს ბუნება იძინებს,
მაგრამ ჩემი ოცნება, ვიცი, არ გაიღვიძებს.
ვიცი, არ გაიღვიძებს, მოკვდა მარად ძილითა,
როგორც შემოდგომის მზე კვდება ზამთრის დილითა.

იისფერი სალამო

იისფერ სალამოს შევხვდი მწუხარებით,
ოცნება, ძონისფერი, წარსულს მაგონებდა,
დაკარგულ სიყვარულს ტიროდა ტბაზე გედი
და სულის მარტოობა ჩემს თვალებს აღონებდა.

იყავი შორეული ჩემი სიზმარივით,
კუბოთა ყვავილებს გაშლა არ უნდოდა,
თვალებში კრთოდა ბროლები ცისკარივით,
დაისი, ბავშვივით, დუმითან საუბრობდა.

მოვიდა ჩვენება უხილავ წამებით,
რომ გულში ალუბლის წვეთებით ეთოვა,
მოვიდა დემონი, მიხმობენ ზარებით,
ზარებით მიხმობენ, ის გამომეთხოვა.

დაეცა ცოდვეები სასთუმლის წინაშე,
დაკარგა ჟასმინმა სურნელის მაღამო,
სევდა აირეკლა დაბურულ მინაში,
შევხვდი მწუხარებით იისფერ სალამოს.

გათავდა, წავიდა, წავიდა მოწყენით...
დარდების ჩრდილები ლანდია მდუმარე,
მე მესმის მეძახის — მომყევი, მომყევი,
ქვითინი სხივების ცრემლებად მდულარე.

თვალებში მუდარა ივსება წამებით,
მომინდა, ამბორი რომ შენთვის მეთხოვა,
მოვიდა დემონი, მიხმობენ ზარები,
მიხმობენ ზარები, ის გამომეთხოვა.

იისფერ სალამოს შევხვდი მწუხარებით,
ოცნება, ძონისფერი, წარსულს მაგონებდა,
დაკარგულ სიყვარულს ტიროდა ტბაზე გედი
და სულის მარტოობა ჩემს თვალებს აღონებდა.

დაბრუნდი

გეძახი: მიყვარხარ, მიყვარხარ!
და ჩემი სიტყვები ქარს მიაქვს შორს,
იდუმალ ჩამესმის: - არ გიცნობ, ვინა ხარ!
და მწარედ ვქვითინებ, ცა მაყრის თოვლს.

რა გითხრა, ძვირფასო, ძვირფასო,
შენ ჩემში ოცნებას ფერს ართმევ ლურჯს,
ღანვებზე დაგორდა ცრემლები, ცრემლები,
რომ გული უთქმელად დაშორდა გულს.

მე სანთლებს ავანთებ ტაძარში ჯვარცმის წინ,
და შევთხოვ დაღლილი კვლავ შენზე მას,
რომ ძლიერ მიყვარხარ, მიყვარხარ, მიყვარხარ,
და ველი, კარგო, შენს დაბრუნებას.

მაჩუქე თავიდან კოცნა ცეცხლოვანი,
რომ ისევ ვუმღერო იას და მზეს,
დაბრუნდი, ძვირფასო, დაბრუნდი, დაბრუნდი,
გული შენს გულს უცდის, ამადაც ძგერს.

მტკივა გული

გული მტკივა, ვლონდები,
რად არ ახდნენ ნატვრები,
ისევ შენ მაგონდები,
ისევ შენ მენატრები.

ალუბლების საყურით,
ღანვზე წვიმის ღვარებით,
გვირილების გვირგვინით,
და ყუყუნა თვალებით.

მთაში ხტოდნენ ირმები,
ბიბინებდნენ ველები,
მახსოვს კოცნა პირველი
და მთრთოლვარე ხელები.

ღამე, ტკბილი სიზმრები
და სურნელი ვარდთა დის
ფიცი – რწმენით ნათქვამი
„მეყვარები მარადის!“

მტკივა გული, ვლონდები,
რომ არ ახდნენ ნატვრები,
ნეტავ, თუ გაგონდები,
ნეტავ, თუ გენატრები.

ჩივილი ღმერთთან

რატომ გვასწავლე კითხვა,
რად წაგვაკითხე დანტე?!
ნუთუ ჩვენ უნდა გავქრეთ,
ნუთუ ჩვენ უნდა დავლპეთ?!
მინდა არ იყო, ღმერთო!..
მინდა, დემონო, მოკვდე!..
მინდა, ხარობდე, ვაზო,
მარად ფურჩქნიდე ყლორტებს!
გვინდა სიცოცხლე მარად,
ის კი ქარივით მიქრის,
უხსოვარ დღიდან გვტანჯავს
ამაოების ფიქრი...
მაშ, დაგვიბრუნე ის დრო,
როს არ ვიყავით ქვეყნად;
როცა არ გვყავდა მამა,
როცა არ გვყავდა დედა.
ოჰ, რად გვასწავლე კითხვა,
რად წაგვაკითხე დანტე?!
ნუთუ ჩვენ უნდა გავქრეთ
ნუთუ ჩვენ უნდა დავლპეთ?...

თქვენ გეტრფით

ვარ შენზე მზრუნველი მარადის, **სიცოცხლევ,**
ვით ჩვილი უმანკო, საოცრად **მიყვარხარ.**
ოჰ, რარიგ მიზიდავ, მე გეტრფი შენ **ძლიერ**
და შენთან ალერსი არ დამლღის, **იცოდე-**
იებს და შროშანებს, ვარდებს და **ზამბახებს**
მთრთოლვარე თითებით ერთ კონად **მოგართმევ,**
სიმბოლოდ ყვავილი გამშვენებს, **სიკვდილო,**
ამიტომ შენც გეტრფი, ქალწულო **ლამაზო,**
მიყვარხართ, მიყვარხართ, თქვენ გეტრფით, **წარმტაცნო!**

სევდის გვირგვინი

დამადგით თავზე სევდის გვირგვინი, დამადგით თავზე,
ტანჯვის ეკლებმა დე დამკანროს, მადინოს სისხლი,
მწუხრის მეფე ვარ, უტახტოდ და უსასახლეოდ,
მე იღუმალი მესია ვარ, მოსილი ნისლით.

მე ვარ ფიქრები, მე ვარ დარდი და მე ვარ ცრემლი.
ვარ ზეცისათვის ამბროზია, მიწის კანაფი,
გამახსენდება უცხო ქალი და ჩემი ლექსი,
გზა გორისაკენ მიმავალი კუბოს კარამდის.

შეიმოსება ზეცა მწუხრზე ალუბლის ფერით,
და დაღამდება მრუმე ღრუბლებით საშკვლავის ფერად,
იდუმალება გამიტაცებს იმედის ფრთებით,
ვხვდები, არ მესმის არმინიერი მე გულის ძგერა.

წლები ჩემს სხეულს ეტმასნება კახპა ქალივით,
მაგრამ გონება კვლავ ბავშვური ფიქრებით ელავს,
ვით მათხოვარი ქუჩაზე მდგარი, გამვლელ-გამოვლელს,
გულში ჩამიკრან, შევთხოვ ყველას, ვით მშობელ დედას.

ძველ დედამიწას დაეცემა ზამთრის სიცივე,
დამჭკნარ ფოთლებად დასცვივდება პოეტს რითმები,
გამახსენდება ჩემი ლექსით უცნობი ქალი,
და განშორებას მე ზაფხულთან მაშინ მივხვდები.

ოჰ, დავინწყებავ, რად ჩასახლდი ადამის სულში,
რატომ ავინყებ ადამიანს მოყვასს თავისას?!
მხოლოდ, პოეტო, შენ არ ძალგიძს, რომ დაივინყო,
ერთხელ ხილული ის თვალები ლამაზ ქალისა.

მაგრამ ასეა, შენ კი ყველა გვივინყებს ქვეყნად,
რადგან დუმილის მესია ხარ, მოსილი ნისლით,
დაგადგამთ თავზე სევდის გვირგვინს, დაგადგამთ თავზე,
ტანჯვის ეკლებმა დე, დაგაკანროს, გადინოს სისხლი.

ხვერდის ფოთლები

ტრიოლეტი

ხვერდის ფოთლები შემოდგომის ბალის
ნაზად ეფინება სამარეს ეულს.
გაყრია გულზე ცხოვრებით დაღლილს
ხვერდის ფოთლები შემოდგომის ბალის.

აღარ აწუხებ ამ ქვეყნად არვის,
აღარც სულსა და გადაღლილ სხეულს,
ხვერდის ფოთლები შემოდგომის ბალის
ნაზად ეფინება სამარეს ეულს.

დრო

დრო მოკლავს სიხარულს,
დრო მოკლავს სიყვარულს,
დრო მოკლავს სილალეს
და სილამაზეს,
დრო მოკლავს წარსულს და
დრო მოკლავს მომავალს,
დროს შევადარებ წასულ ორთლქმავალს.
დროს ჩვენ მივყავართ შავ სიკვდილამდე,
დროს შეუძლია მოგვსპოს დილამდე.
დრო მოკლავს სიტურფეს,
დრო მოკლავს მჭკნარს,
დრო მოკლავს სალსა და
დრო მოკლავს სიდამპლეს.
დრო მოკლავს პატარას,
დრო მოკლავს სიდიდეს,
დრო მოკლავს ცარიელს,
დრო მოკლავს სიმდიდრეს.
დრო შთანთქავს სასახლეს,
დრო შთანთქავს ქოხს,
დრო მოკლავს ბულბულს და
დრო მოკლავს ქორს.
დრო მოკლავს სიცილს და
დრო მოკლავს სიმწუხრეს,
დრო შთანთქავს ოქროს და
დრო მოკლავს სიმუხთლეს.
დრო მოკლავს უბედოს,
დრო მოკლავს ბედიანს,
დრო მოკლავს ჯანმრთელს და
დრო მოკლავს ბნედიანს.
დრო შთანთქავს თვითონ ცხოვრების ჟამსა...
და ჟამი შთანგეთქავს ყოველსა კაცს.
დრო, დრო კი რა ცოტა გვქონია?!
დრო მოკლავს ყველაფერს,
რაც უკვდავი გვგონია.

რუბაი

მონყალე არისო, შენზე ამბობენ, კეთილო ღმერთო,
წყურვილი მკლავდეს, დოქი სავსე წყლით მე წინ მედოს
რა ვქნა, ცდუნებას ვერ გაუძულე ადამიანმა
და ამისათვის გთხოვ, შემინდე, ცოდვილთა ღმერთო.

*

გამიგონია, პაპას ჩონგურზე უმღერია ეს სიმღერითო,
„თუ ხარ ღარიბი, შენც ღარიბი უნდა შეირთო“
და თუ გგონია, მდიდარის შერთვით სიმდიდრეს ჰპოვებ,
ის რომ გახდება ბატონი შენი, ამას ძალზე გვიან შეიცნობ.

*

ოჰ, რა ვართ კაცნი, ვფიქრობთ, ღმერთი გაგვააზატებს,
ჩვენ აღარ გვახსოვს, ბორკილები ხელებს ჩვენი ნებით დავადეთ.
მოგვცა ედემი, სიკეთე და სიცოცხლე ლალი,
მცნება თიხაზე დანერილი უარყავით და გადავადგეთ.

*

შენ დედამინა ჩვენთვის შექმენ და არა ზეცა,
ანგელოზთათვის კი შექმენი ფარული ზე ცა,
შენ, ანგელოზი აგიმხედრდა და ჩვენ რას გვერჩი,
რაა ამაში გასაკვირი, თუ კი ევა სულით დაეცა.

*

სულელია ფილოსოფოსი და გიჟი ბრძენი,
გული ხარბია, მამის ქონებით ვერ გაძლებიან მრავალი ძენი,
თუ გინდა ბრბო რომ მოიზიდო, უნდა იცრუო,
საქმე იოლი სხვისთვის უნდა გახადო ძნელი.

*

თიხას მოხელენ ზოგს დოქებად, ზოგსაც რქისებრივ.
რაში გვარგია, თუ არ ავავსებთ ჩვენ მათ სითხეთი,
თუ არ გავეცი, მაშ რად მინდა მე ის ქონება,
მინაში ჩაფლული კაცს რას არგებს განძი ისეთი.

*

სიხარულსაც და მწუხარებას ერთი აქვს ფესვი,
ორივე თავბრუს დაგახვევს, თუ ღვინო არ შესვი.
ჩვენ ერთი რწმენით ვერ შევავსებთ ტვინის უჯრედებს,
გონებაში ხომ მრავლადა გვაქვს სხვადასხვა ფესვი.

*

ტანჯვის გარდა რა მოუტანა ჟამმა კაცის გულს,
უთევზო მდინარემ რა უნდა მისცეს სანყალ მებადურს,
როგორ არ სცოდო, როცა ვერაგი არის ბუნება.
უგნურებაა თუ უერთგულებ ქვეყნად შენ ორგულს.

*

ფარული მრუშობა ცოდვა არისო, არა გაქვს ნება,
სიცოცხლის ძაფი კაცმა არ იცი, როს გაგინყდება.
ოჯახი შექმენო, არ ჩაგეთვლება მრუშობა ცოდვად,
მაგრამ არ ვიცი როდის გადაწყვეტს მას ბედისწერა.

*

თუკი ამქვეყნად ყველაფერი ღმერთის შექმნილი არის,
ჰაერი, ცეცხლი, წყალი და ქარი.
მაშ, რად არ მიყვარდეს ჩემი სხეული?
ისიც ხომ ღვთისგან შექმნილი არის.

*

ამაო არის ყველა წმინდა წიგნის ბუნება,
მომწყინდა ქვეყნად ერთი აზრის ათად ბრუნება.
ამქვეყნად ერთი წიგნი არის მხოლოდ ამო,
ღმერთმა დაწერა და მას სახელად ჰქვია ბუნება.

*

წუთისოფელი მდინარეს ჰგავს, წამში მღვრივდება,
არ აქვს სათავე, ჩვენ ვერ ვხვდებით იგი თუ სად ჩაედინება.
სიცოცხლეც ასე ფარულია მოკვდავ თვალთათვის,
როდის ჩაქრება ჩვენ არ ვიცით, ანდა კიდევ როს აინთება.

*

თუ მერწმუნებით ეს ნათქვამი რომ არის ქალის
ეჭვს მოერიდე, იგი არის, ვით ავი ძალღი.
თუ დაგაეჭვა, სიმართლესაც ტყუილად ჩათვლი,
გონს დაღრღნის ისე, ვით ხეს ფიტავს პატარა მატლი.

*

საბრალო არის უიმედო კაცი ამქვეყნად,
მაგრამ საბრალოდ უფრო მეტად ის მიმაჩნია,
უიმედოს რომ იმედს მისცემს მეორე კაცი,
მაგრამ რომ იცის, სიტყვის გარდა
მას სხვა ძალა არ გააჩნია.

შეხსნილი საკინძე

შეგხსნია, გოგოვ, საკინძე,
მოგიჩანს ძუძუ ბროლისა,
ლამის მე გული გამისკდეს
მაგ შენი ეშხით პყრობილსა.

ვუცქერ სალ კლდეებს მდუმარეს
ცაში რომ თვლემენ ოცნებით,
ვუმზერ ძუძუზე წითელ ხალს
როგორც ყაყაჩოს მოცელილს,

ვუმზერ და გულიც ვერ ითმენს,
ნამი მწყურია მოლისა,
შეგხსნია, გოგოვ, საკინძე,
და გიჩანს ძუძუ ბროლისა.

მთვარე იყო თუ მზე იყო

მე მინდოდა, ერთ მოსმით რომ შემექმნა სახე,
სიზმარში რომ წამიერად წამთვრალევემა ვნახე.

სახე იყო ფერგამკრთალი, ძალზე მიმზიდველი,
დემონური სილამაზე მიზიდავდა მწველი.

სურნელს მისას გადმონაფქვევს ვგრძნობდი არმინიერს,
მსურს, კვლავ ვნახო, თუგინდ შემდეგ წავყვე ალიგიერს.

ეს არ იყო არც სიცხადე, მგონი არც სიზმარი,
ალბათ ღმერთს არ შეუქმნია, ოჰ, ასეთი ქალი.

იმ დღის შემდეგ მძულს სიფხიზლე და არც მინდა ძილი,
რაც ის ვნახე, გავმიჯნურდი, დავეჩვიე ტირილს.

სიზმარეულს და ცხადს შორის ვგრძნობდი მოჩვენებას.
ჩემი სუსტი წერტილია, რომ ვერ ვთოკავ ვნებას.

გარინდული ვარ მას შემდეგ, აზრს ვერ ვუგებ სიტყვას,
დემონივით მომელანდა, მაგრამ მაინც მიყვარს.

ეს დღე თითქოს იღუმალად წარსულ ერთ დღესა ჰგავს
და მომავალს ვგრძნობ მე უგრძნოდ,
ვხედავ წელეთა ამქარს.

ფიქრთა ქაფი მდინარებას გაჰყვა ველურ ტახოს
და მე მინდა წამიერად კვლავ ის ქალი ვნახო.

იღუმალად მომეჩვენა, ვერ აღვიქვი სახე,
სიზმარში რომ წამთვრალეებმა იმ ბნელ ღამით ვნახე,

ტანს ლერწმისას უფარავდა ვარდისფერი არე,
მთვარე იყო, თუ მზე იყო, მზე იყო თუ მთვარე.

ლალე

ლალე, ლალე, ლალეო,
დივლი დალალალეო.
შენს ძებნაში, საყვარელო,
ზღვა ცრემლები ვღვარეო.

ლალე, ლალე, ლალეო,
დივლი დალალალეო.
ეს ვარდობის ჭაბუკობა
ეკლად ჩამამნარეო.

ლალე, ლალე, ლალეო,
დივლი დალალალეო
ვერ ვიცანი მე სამშობლოს
უდაბური მხარეო.

ლალე, ლალე, ლალეო,
დივლი დალალალეო
მტერმა გულში დანა ჩამცა,
რომ ვერ შევიყვარეო.

ლალე, ლალე, ლალეო,
დივლი დალალალეო.
დედა, მიწის ნაცვლად, მე გთხოვ,
ცრემლი დამაყარეო.

შენს ძებნაში, საყვარელო,
ზღვა ცრემლები ვღვარეო.
ეს ვარდობის ჭაბუკობა
ეკლად ჩამამნარეო.

ლალე, ლალე, ლალეო,
დივლი დალალალეო.

გული

გულო, მეძავი ქალი ხარ,
შმაგ სურვილებს რომ ნებდები.
ხან საშინელი ქარი ხარ,
ხან ელვარე მზეს ედრები.

ხან ცრემლების ზღვა აგავსებს,
დაგროტუნავს ბნელი დარდები,
ხან ცის ნამივით ბრწყინდები,
გეშლება ველზე ვარდები.

ხან ღრუბლებს გავხარ მოქუფრულს,
ელვას ზეცაზე საშინელს,
ხან არად გიღირს სიკვდილი
და ხან სიცოცხლე გაშინებს.

გულო, მეძავი ქალი ხარ,
ათას სურვილს რომ ნებდები,
ყოველ წამს ახალგაზრდა ხარ,
მაგრამ ყოველ წუთს ბერდები.

აგვისტოს ყვავილები

აგვისტოს ყვავილებს, დაისზე მოცელილს,
სიკვდილი ელოდა გაშლილი ხელებით.
პატარა ანგელოზს, დაღლილს და მოწყენილს,
თვალეებზე აღმასის სცვიოდა ცრემლები.

დნებოდა ოცნება, დაქნილი სანთელი,
ის იყო მარადის სატრფოზე მგლოველი,
ლოცვებს დავინწყებულს და ცოდვებს გამხელილს
სიონში ისმენდა დედა ღვთისმშობელი.

იყო სინანული, წამება ერთგვარი,
სად იყო გოდება მოსათიბ ველების,
სიკვდილთან საომრად სულს ეცვა ბექთარი
და რეკდნენ ზარები, - ველური ცხენები.

და იყო სიზმრები, და იყო ლანდები,
დღეები, რომელიც მან ველარ იხილა,
გულს კლავდა ფიქრების ნოტიო ნალველი,
არ სურდა გაფრენა მას დედამიწიდან.

ჩამქრალი თვალები უდაბნოს ქვიშაზე
ეყარა სამარეს, ვით შავი ბელტები.
აგვისტოს ყვავილი, ვით უცხო სინაზე
უხმობდა სიცოცხლეს, სიცოცხლეს ვედრებით.

და მაინც აგვისტოს ყვავილებს, მოცელილს,
სიკვდილი ელოდა გაშლილი ხელებით.
ანგელოზს დაღლილს და ანგელოზს მოწყენილს
თვალთაგან ღვართქაფით ცვიოდა ცრემლები.

ვინ გაიგებს სონეტი

ყველას ჰგონია თითქოს, ღვინო გიყვარდეს ძლიერ,
თიხის სასმისთან შენი სახე თითქოს ბრწყინდება.
ოჰ, ვინ გაიგებს, თუ რისთვის სვამ დემონის ცრემლებს
და რატომ ყოველივეს გადავინწყებას.

ეჰ, ვინ რა იცის, დღეს შენს სულში რა ქარცეცხლია,
მაისის გულში ენძელები თუ რატომ ჭკნება,
ფიქრი, წამება, ეშმა ჯვარზე და პოეზია,
შეშლამდე გტანჯავს, ოცნებები ნისლში რომ ქრება.

რატომ განუხებს შეუცნობი ქრისტეს ოსანა,
სულ სხვა ფიალით და სხვა ღვინით რად ხარ დამთვრალი,
ან რატომ გაკრთობს მშობლიური ის იავნანა

ანდა რად გათრობს საქართველოს ეგ მთა და ბარი...
ოჰ, ვინ გაიგებს, რისთვის თვრები თავდავინწყებით
და შენ სულის ყანწს რად აღავსებს მზის ნიაღვარი.

გამოთხოვნა

მივდივარ შორს, უშორეს ცაში,
რომ დაივინყო ჩემი წყრომები.
ნუ დამიტირებ საბრალოს ქარში,
სამარადისოდ გემშვიდობები!

მივდივარ, მიმაქვს თვალებით ცრემლი,
უკანასკნელი მზის ანდერძები,
მიხმობს სამშობლო ოდესღაც დევნილს,
აღისფერ ვაზის ლორთქო ლერწებით.

მივდივარ, მიმაქვს ლურჯი ოცნება,
რომ მიმოვფანტო ქარში ვარდები,
ჩემი ლოცვებიც აღარ მოგწვდება,
არ დაგალონებს ჩემი დარდებიც.

მივდივარ შორით, ვხედავ სასთუმალს,
მორთული არის სხვა ჟასმინებით.
იქ მიცდის უხმო იღუმალება,
აისისფერი ცივი მინებით.

მივდივარ შორით ულურჯეს ცაში,
რომ დაივინყო ჩემი წყრომები.
ნუ დამიტირებ უბედურს ქარში,
სამარადისოდ გემშვიდობები!

მიმაქვს სამსხვერპლოდ დღეთა ალები
უზიარებელ განსვენებისთვის.
მივდივარ, მართლა არდანანებით,
იმ წუთისა და იმ წამებისთვის.

მივდივარ, მიმაქვს უგრძნობი კოცნა,
სხვა სიყვარულის გამოთხოვებით,
ჩემებრ ნაღველი უგრძვნია მოცარტს,
რასაც ვერ გრძნობდა თვით ბეთჰოვენი.

პოეტთა შორის მთელ სანუთროში
მე ვარ პოეტი უღარიბესი.
დღეს ჩემი ლექსი არა ღირს გროში,
არც მინდა, ღირდეს გროში ეს ლექსი.

მივდივარ იქეთ თან არრა მიმაქვს,
მივდივარ ისე, როგორც მოვედი,
შეხედე ლურჯ ცას, ვერცხლისფერ წვიმას -
იქ მიმოდაქრის სული პოეტის.

მივდივარ შორს, ულურჯეს ცაში,
რომ დაივინყო ჩემი წყრომები.
ნუ დამიტირებ საბრალოს ქარში,
სამარადისოდ გემშვიდობები!..

მიხმობს ზეცა

სულს ხიბლავდა ღამით მთვარე,
გული მზეზე იწვოდა.
თვისი ხელი სიმწუხარემ
თრთოლვით გამომიწოდა.

დამაობლა სიყვარულმა,
აღარ მინდა სიცოცხლე.
მსურს, შეწყვიტოს ფეთქვა გულმა,
მაღლით ზეცა მიხმობდეს.

გაქრნენ წლები სიყმანვილის,
დაჭკნენ, როგორც ვარდები,
თან წაიღეს ოცნებებიც,
დამრჩა მხოლოდ დარდები.

მწვანე მდელო გადაყვითლდა,
ხმება ხეთა ლაშქარი,
სადღაც გაქრა გაზაფხული,
მოდის ცივი ზამთარი.

შორს, შორს დარჩა ლურჯი მთები -
აპრილს დახატულები,
ივერცხლება ახლა თმები,
შრება ნაკადულები.

მიხმობს, მიხმობს მდუმარება
მარტოობის უბეში,
მიხმობს ახლა მაღლით ზეცა -
ერთადერთი ნუგეში.

მოვალ, მოვალ, შენთან მოვალ,
იდუმლო სამყაროვ,
რომ მარადის შენთან ვიყო,
რომ ვერა რამ გაგვყაროს.

თუმცა გაქრა სიყმანვილე,
ცრემლები დგას უპეში,
მაგრამ მიხმობს მაღლით ზეცა -
ერთადერთი ნუგეში.